

Siyasi, edebi, tarihi haftalık gazete ● 1 Safer 1397
Sahibi ve Başyazarı: Kadir Mısıroğlu ● 21 Ocak 1977
Vilâyet Han Kat: 3 Nu: 204 Cağaloğlu — İSTANBUL

SAYI: 56 / BEŞ LİRA / BİR D.M.

MASON SÜLEYMAN BEY'E DE ALENÎ BİR MEKTUP!

Katolik Avrupa Ortak Pazar'ı Türkiye için bir

ÇIKMAZ SOKAK

Selâm

Mason Süleyman Bey'e «Alenî mektub»

Süley.

Doğrusunu isterseniz, bütün yalanlama gayretlerinize rağmen mason olmadığınıza dair milletimizi ikna edebilmiş değilsiniz. Bu husus malûm. O sebepledir ki, size masonluk sıfatınızla hitabetmemden fazlasıyla canınızın sıkılacağını tahmin etmiyorum. Tıpkı, «komünist... komünizm..» diye diye bu memlekette nasıl ki, şunca kanuna rağmen zıpçıktılar, komünist olmakla övünür hale geldilerse, maalesef «mason olmak» da artık «tabii» (yani şaşılacak ne varmış yahu... gibilerinden) bir şekle büründü. Rotaryenler, otomobilleri kuyruklu Lionslar cirit atar oldu. Masonlar artık sadece yakalarına altın rozet takmakla kalmıyor, arabalarının popolarına etiket dahi yapıştırıyorlar. Yok canım, onu demek istemedim; kalkıp da saltanat otonuzun poposuna etiket yapıştıracak değilsiniz elbette... Sizin masonluğunuz gönlünüzde...

Uzatmayalım Süleyman Bey, kısadan sadede gelelim. Aslına bakarsanız size hitaben yazmak oldukça güç iş... Ne de olsa biz, «türlü çeşitli» başlayıp da bizzat icadınız olan «Süleymanca konuşma» «Süleymanca mantık» gibi merhalelere gelemedik. Bildiğimiz sizin sadece bu usûlden anladığınızdır.

Neyse, durun bakalım maksadımızı anlatabilecek miyiz.

Süleyman Bey,

Sizin ne denli «Allah, din, iman» nutukları attığınız, masonluğunuz kadar cümle âlemin malûmudur. Bunda şaşılacak bir şey de yok! O mukaddes ifadeleri bırakınız nutukla terennüm etmeyi, bizzat müslüman cemaati arkasına alarak namaz kıldıran (Allah benzerini mihrablarımızdan uzak eylesin. Amin.) bir cami imamının dahi mason olabildiğini biliyoruz biz. Onun da vesikasını neşredeceğiz.

Amma.. böyle bir adamın İslâm Medeniyetine küfretmesini kabûllenmek mümkün değildir. O mümkün değilse, sizin gibi «nutuk müslümanı» nın da böyle bir hakarete tevessül etmenizi yutkunarak karşılamak yine mümkün değildir.

Bakâ mason Süleyman Bey, tesbitlerime göre siz maalesef böyle bir şen'iyeti irtikâb etmişsiniz. Yalansa yalan deyiniz, memnun olurum. Fakaaat, vesikasını da unutmamalısınız ha!...

Unutmamalısınız çünki, karanlığa kurşun sıkmak âdetim değildir. Ve alın size sırası gelmişken bir «Süleymanca mantık»:

— Yazmışsam, yazmışımdır; vesikası varsa vesikası var demektir... Vesika'nın faili kim? Mason Süleyman Bey... Demek ki, mason Süleyman Bey vesikalandırılmıştır. Mason Süleyman Bey vesikalandırılmışsa, pek tabii vesikalandırılmış demektir.

Eve t Mason Süleyman Bey, «İşte vesikası!...» demeden evvel yine bazı hususları hatırlatmak istiyorum; ola ki, yanılıp da mes'eleyi «Süleymanca mantık» la sıvayıp ört - bas etmeye kalkmayasınız. Birincisi şu: İbraz edeceğimiz vesika, «Hayâli Mobilya» dan mülhem bir «hayâli vesika» değildir. Kereste ile sunta ile alâkası yok!

İkincisi ise: Sizin ve taraftarlarınızın aklına hemen yaklaşan seçimler gelir de, benim bu mes'eleyi ortaya atmaktan maksadımın «sandıksal ve dahi partisal» olduğu zehabına kapılabilirsiniz.

Zinhar!

Şiddetle reddederim!

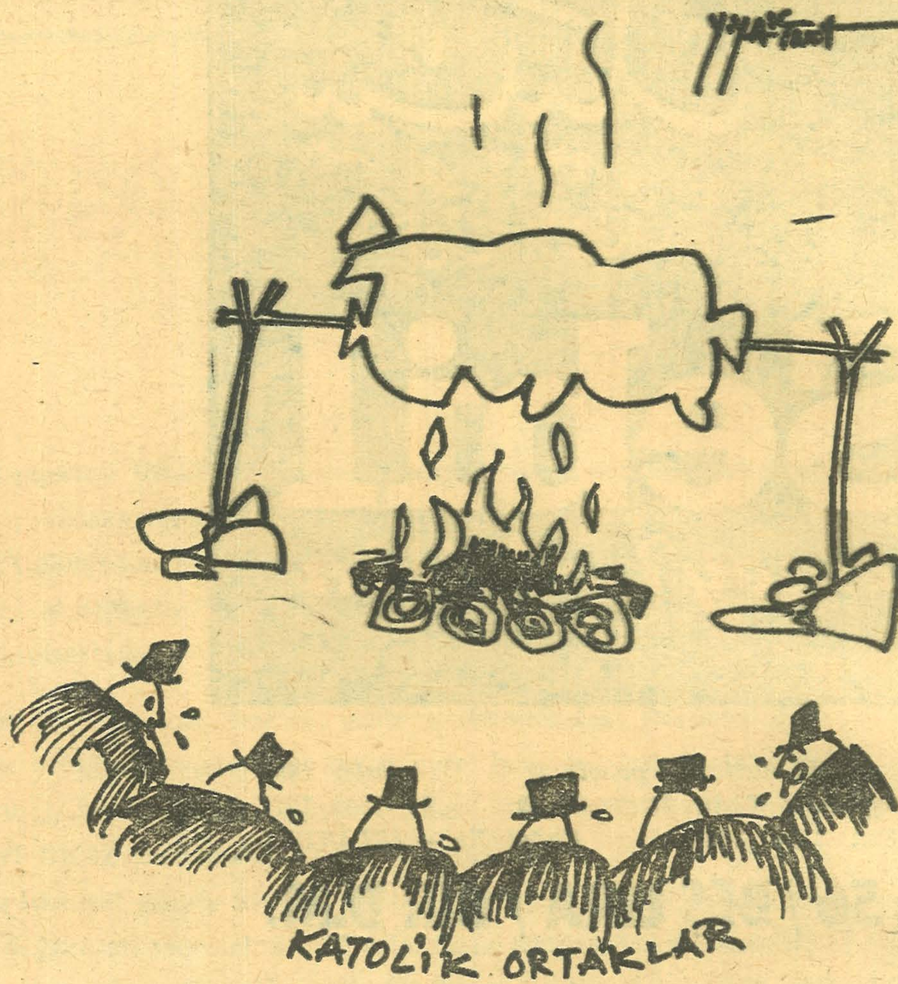
Ne seçim, ne sandık, ne parti - pırtı... Suret-i katiyede beni alâkadar etmez.. Biz vesikayı neşredince sizin hüviyetinizi iyi - kötü bilenler, sizden bu memlekete hayır gelmeyeceğine kanaat getirmiş olanlar ellerine bir «koz» daha geçireceklermiş... Efendim, vesikanın binlerce fotokopisini çıkarttırıp,

— Aha mason Süleyman! Aha yediği nâne! diyeceklermiş... bunların hiçbirisi beni alâkadar etmez.

Benim mes'elem, İslâm'a karşı küfür mahiyetindeki ve İslâmcıları «ezmekten» bahseden beyanların sahibinden kalemimle hesap sormaktır.

Hele bir hafta daha bayramını gör; gelecek sayımızda yine bu sütûnlarda sizinle buluşacağız.

Y. YALÇINER

OKUYUCU İLE HASBİHAL

Kepazelik!...

Muhterem okuyucularımız,

Öyle dolaplar döner ki, şu Bab-ı Âli'de şaşar kalırsınız. Bu sayımızda İstanbul'da verdiği konferansın ilk faslını okuyacağınız Üstad Necip Fazıl'ın «Bab-ı Âli» *adlı eserinde anlattıkları bir tarafa şöyle bir kurcalayan çıksa, Türkiye'ye hakîm eyyamcı münevver kafayapısının dar plânda en süflî numunesini tesbit ve ifşa edebilir, hem de tiksindirici vesikalarla...*

Bakınız bu sahadan neş'et eden rezilliklerin dosya başlıklarına: İrtikâb, rüşvet, şantaj, karaborsacılık, riba, suistimâl, tehdit, yabancılarla işbirliği, fuhuş, vergi kaçakçılığı, sair kaçakçılık nev'ileri, lotaryacılık, kültür spekülâtörlüğü, tahrib ve tahrifatçılık...

Bir yazan çıksa.. Evet bir yazan çıksa galiba dünyanın en fazla dikkati çeken tefrikasını ortaya koymuş olur ki, okuyanlar «pes yahu!..» *demekten kendilerini alamazlar. Hergün üç - beş kuruşu bastırıp aldıkları cicili bicili gazetelerin gerisinde nelerin döndüğünü anlar, çılgına dönerler.*

Onun için meselâ bir gazetede iri iri ve dahi camız pisliği büyüklüğünde gördüğünüz haberi, sadece bir haber diyerek okuyup geçmek yerine «Acaba bunun arkasındaki bit yeniği ne?...» şüphesi ile bakmanız icabeder. Haydi mes'eleyi biraz müşahhas hale getirelim ve diyelim ki, çok satan renkli çarşaflardan birisi fabrikalardan gocunan ve onları tesise çalışan kimseyi de karalayan bir manşet haber vermiştir. Acaba niçin?...

Niçin'in aslını şöyle bulabilirsiniz? Önce karalanmak istenen kim, onu tesbit ediniz; bir müsüman mı? Ve elinizin altındaki gazete hâsız neşriyatın öncüsü mü?. O halde, bu gazete vazifesini yerine getiriyor ve yine fırsat telâkki edip o müslümanın şah-

(Devamı 15. Sayfamızda)

Sebil

NEŞTER

Ne farkı var

Gözü çıksın işe yaramaz âletin,
Başlangıcı ve sonudur felâketin.
«Bölünmeyin» diyenlere sormak gerek,
Ne farkı var C.H.P.yle Adaletin?

Yâsin "atiboğlu

Ortak Pazar Çıkmazı

Kadir Mısıroğlu

SANÂYİ inkılâbı, ilk olarak gerçekleştiği Hıristiyan Batı Âleminde, gitgide büyüyen dehşetli bir ahlâk ve mâneviyat buhranına sebep olmuştur. Bugün hâlâ -en fazlası orada olmak üzere- bütün bir insanlık, mânâ ile maddenin âhenkli bir sûrette te'lif edilememesinin korkunç tehlikesine mâruzdur. Her türlü nefsânî iştihâyı kamçılayarak insanı, dinî, ahlâkî, bedii ve topyekün insanî duygu ve düşüncelerinden uzaklaştıran maddî terakkî, Batıda «içinde kahır saklı bir lütûf» şeklinde tecellî edivermiştir.

Esasen ahlâkî kâideler dışında içtimâî hüküm ihtivâ etmeyen Hıristiyanlık ve O'nun bugünkü muharref şeklinin müdâfileri istikâmetlendirmeye memur bulundukları cemiyetlerini gelişen sanâyiin bu «ateşten çember»inden selâmetle geçirememiş ve onların mânen hergün biraz daha sukût etmeleri karşısında seyirci kalmışlardır. Halkın, kiliselere sırf papaz saltanatının devamını sağlayan maddî alâkalarla bağlı kalmasını kâfi addetmişlerdir. Halbuki nihâyet, gelişen materyalist telâkkiler karşısında bu alâkanın da, gitgide zayıflaması ve İngiltere gibi bazı avrupa devletlerinde maddî imkânsızlıklar yüzünden, Kiliselerin satılığa çıkarılması gibi fevkalâde düşündürücü hâdiseler zuhûr etmeye başlamıştır.

Sanâyi inkılâbı ve bunun mâneviyatla telif edilememesinden doğan buhran içinde bulunduğumuz asrı, tâ başından itibaren çalkalamaktadır: Gerçekten tarihde emsâli görülmemiş bir sûrette, yirmibeş sene ara ile insanlığı topyekûn imhâya yönelen iki büyük Cihan Harbi bu asrın ilk yarımı içinde olmuştur. Bunlardan daha dehşetli bir üçüncüsü de «demoklesin kılıçı» halinde başımız üzerinde asılı durmaktadır Bunun ise, ancak silâhların gâlibi de mağlûb kadar perişan edeceği muhakkak olan anormal gelişmesi yüzünden önlenebildiği bir gerçektir. Bu durum, hiç şüphesiz teknik terâkkîde başı çeken devletlerin bu hareketi kontrolsüz, inzibatsız ve nefsânî arzular istikâmetinde yürütmelerinden doğmuştur.

Kendine göre eski ve köklü bir medeniyeti ve mânevî dünyası olan Avrupa, bugün kendi icadkerdesi olan sanâyiin öncülüğünü Avrupa dışı iki süper devlete kaptırmış durumdadır. Sınâî gelişmenin nefs rahatı ve maddî üstünlük sağlayan ni'metleri karşısında -âdeta yeni zenginler gibi- kendilerini ölçüsüz ihtiraslara kaptırmış bulunan bu devletlerden biri, mâneviyâtı resmen reddeden Rusya, diğeri ise resmen reddetmemekle beraber vatandaşlarının müşterek vasfı itibâriyle tamamen maddenin sultası altında yaşayan ve bu sebeple mâneviyatı fiilen red durumunda bulunan Amerika'dır. Birbirlerine zıt görünmelerine rağmen, temel hayat görüşü itibariyle birbirine paralel ayni materyalist çizgide bulunan bu iki süper devlet Avrupa'yı âdeta bir kıskaca almışlardır.

Bunlar arasında gitgide küçülen ve beynelmilel sahadaki te'sir ve ehemmiyetini kaybeden Avrupa, sanâyiin bu iki yeni zengin tipi ihtiraslı sâhibi karşısında varlığını idâme ettirebilmenin yollarını aramak mec bûriyetinde kalmıştır. İşte «Avrupa Ortak Pazarı»nı ortaya çıkaran asıl âmil, bu aksülâmel ve mecbûriyettir.

Biri resmen, diğeri de fiilen materyalist olan ve sanâyide çok ileri gitmiş bulunmaları sebebi ile de beynelmilel fakat, menfî alâkaları kendileri için tabiat hâline getirmiş bulunan bu iki devlet karşısında bir üçüncü hatırı sayılır varlık ifadesine kavuşabilmek için, birleşmenin lüzûm ve ehemmiyetini ortaya atan avrupalı seçkin dimağlar bir «Birleştirilmiş Büyük Avrupa» fikrini ortaya atmışlardır. Birleştirilmiş büyük bir avrupa... Amma milletlerarası pakt'lar ve muâhedeler sûretiyle değil. Bayrağı, parası ve bütün resmî sembolleriyle tek bir siyâsî varlık, yâni devlet hâlinde...

Buna bir hayal deyip geçebilirsiniz Fakat, Amerika ve Rusya gibi iki materyalist süper devlet karşısında, tek tek millî varlıklarıyla ayakta kalamıyacaklarını anlayan Hıristiyan Avrupa devletleri, birbirlerine karşı, hertürlü millî asabiyeti terkederek böyle bir «Birleştirilmiş Avrupa» câmiâsı içinde bir bütünün gayr-i kâbili infikâk yâni, ayrılmaz bir parçası hâline gelmeyi zarûreten kabul ve taahhüt eylemişlerdir. Aralarında pekçok müşterek husus bulunmasına rağmen, bu ölçüde ileri ve nihâî bir birliğin gerçekleşmesini sağlayabilmek için, asıl hedefe safha safha ve müşterek maddî menfeâtler sahasındaki tatbikât ve tecrûbelerden sonra varmayı plânlamışlardır. Bu sebeble önce «Avrupa Kömür ve Çelik Birliği» kurulmuş, bundan iyi bir netice alınınca tedricen ve daha ileri bir adım olarak aralarındaki gümrük duvarlarını kaldırmak üzere «Ortak Pazar»ı gerçekleştirmişlerdir.

Hiç şüphesiz, bu da, Avrupa Kömür ve Çelik Birliği gibi Avrupa'yı birleştirerek tefekkür ve tehassüs itibariyle tek bir devlet ve millet hâline getirmek istikâmetindeki nihâî hedefe giden yolda atılmış ehemmiyetli bir adımdır. Ancak, hepsi de hıristiyan olan hatta başlangıçta bu dinin Katoliklikten ibaret bir mezhebine münhasır bulunan devletler arasında bir takım asgarî müştereklerin mevcûd olması sebebiyle -bir dereceye kadar- gerçekleşmesi mümkün görülen bu nihâî hedefle Türkiye'nin ne alâkası olabilir? Yıllarca evvel bu mes'eleye dikkati çekerek demiştik ki;

«... farklı din, tarihî gelişme ve içtimâî nizâm yapısına sahib olan Türkiye ile onlar (hıristiyan Avrupa devletleri) arasında böyle bir birlik, Türkiye'nin kendinden tamamen vaz geçmesinden başka bir sûrette kâbil-i

(Devamı 15. Sayfamızda)

OKUYUCULARIMA

Birçok yerlerden telefon, telgraf veya mektubla konferans vermem için mürâcaatlarda bulunulmaktadır. Bunların son günlerde alabildiğine çoğalması yüzünden, herkese ayrı ayrı cevap vermek imkânından mahrum kalmış bir durumdayım. Bu sebeble, şuracıkta umûmî bir izahat ile mes'eleyi halletmek istiyorum:

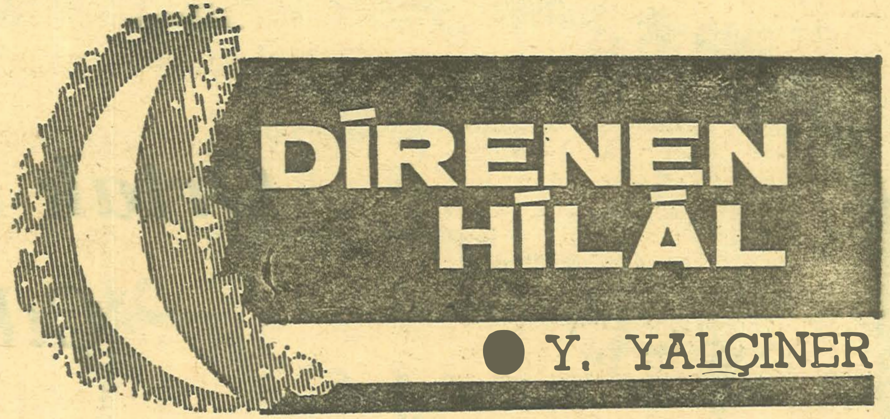
«Sebil Adliyede» sütûnuna, kendi kendimizin reklâmını yaptığımız zannı doğmasın diye, sık sık yer vermiyoruz. Halbuki her hafta İstanbul Basın Savcılığından bir kaç dâvet almaktayız. Esasen şu âna kadar Gazetemiz aleyhine açılan dâvâlar Onu, şahsan benim hakkımda istenen hapis ise, altmış seneyi aşmış bulunuyor. Bu itibarla mürafaalarda bulunmak ve dâvetlere gecikmeden giderek ifâde vermek için, İstanbul'dan uzunca süreler ayrılaınamaktayım. Ancak dâvâların günleri verilirken, mâzeret beyân ederek bunların mümkün mertebe Nisan ayı içerisine konulmamalarını sağlamayı ve bu sûretle Nisan ayında serbest kalmayı plânlamaktayım.

Herşeyi kendi yed-i kudretinde bulunduran Cenab-ı Hakkın lûtuf ve keremiyle bu husus gerçekleşebildiği takdirde, Nisan ayında uzunca bir konferanslar seyahati tertiblemeyi ve bu suretle bâzı müracaatları olsun, is'af eylemeyi arzulamaktayım. Mevlâ görelim neyler...

Attığınız her adım rıza-yı ilâhiye doğru olsun; aziz okuyucularım!...

Kadir Mısıroğlu

«Dinle mücadele vazifemizdir diyen Lenin, Stalin'le beraber imza attığı beyânnamede müslümanlara şöyle diyorlardı:

● Y. YALÇINER

«İSTERSENİZ DİNÎ DEVLET KURUN»

4

Kızıl irtica koltukta..

Çarlar dedeleri idi, artık torunları işbaşında...

Uzunuzadıya farklılık aramak gereksiz. Müşterek vasfı tesbit ediniz kâfi: Her ikisi de slâv ırkçısı, rusçu...

«İhtilâl halis Rus ihtilâli idi. O, sadece Rusya'da vukubulmuş olmasından yana değil, etnik ve kültür yönlerinden Rus olan insanlarca - kuvvetlerce başarılmış olması itibariyle de halis bir Rus ihtilâli idi.» (56)

Kurucu Meclis'in meb'usları seçilmiştir. 710 yekûnun sadece 196'sı bolşeviktir. İlk toplantı 18 Ocak 1918 de Petrograd'da yapacak ve Çernov'u başkanlığa seçecektir. Demokratik bir nizama geçtik, sevinci sadece bir gün sürecektir. Bolşevikler, seçimle falan işbaşına gelemeyeceklerini anlamışlardır. Can attıkları usûlü denerler: İhtilâl. Silâh gücü bir günlük ömrü olan Rus kurucu Meclisini dağıtmıştır.

19 Ocak 1918. Evet kızıl irtica, hem resmen ve hem de fiilen sahnededir.

Başrolde Viladimir Yoldaş: Lenin... Dini kanaatini evvelce kabataslak aktarmıştık. Biraz daha duralım. Tırnak içi şu sözler onun:

«Marks ve Engels'in defaatle söylediklerine göre, marksizmin felsefi temelini diyalektik materyalizm teşkil eder. XVII. asırda Fransa'da, XIX. asrın ilk yarısında Almanya-da Feyerbach'ın tamamiyle benimsenmiş olan materyalizm an'anesi mutlak MADDECİDİR, ATEİSTTİR ve bütün dinlere amansız düşmandır.»

Mutlak manâda maddeci ve ateist yani Allahsız Lenin bir başka yerde şunları ekleyecektir:

«Din halka mahsus bir afyondur. Marks'ın bu vecizesi marksizmin din meselesindeki dünya görüşünün temel taşıdır. Bütün çağdaş dinleri ve mabedleri, bütün ve herhangi dinî müesseseleri, marksizm, her zaman işçi sınıfını istismara ve uyuşturmaya yarayan birer burjuva irtica müessesesi olarak telâkki etmiştir.»

Bitmedi, uzun lâfın kışası der gibi, toplayıp bu defa Marks'ın ağzından değil kendisi konuşuyor:

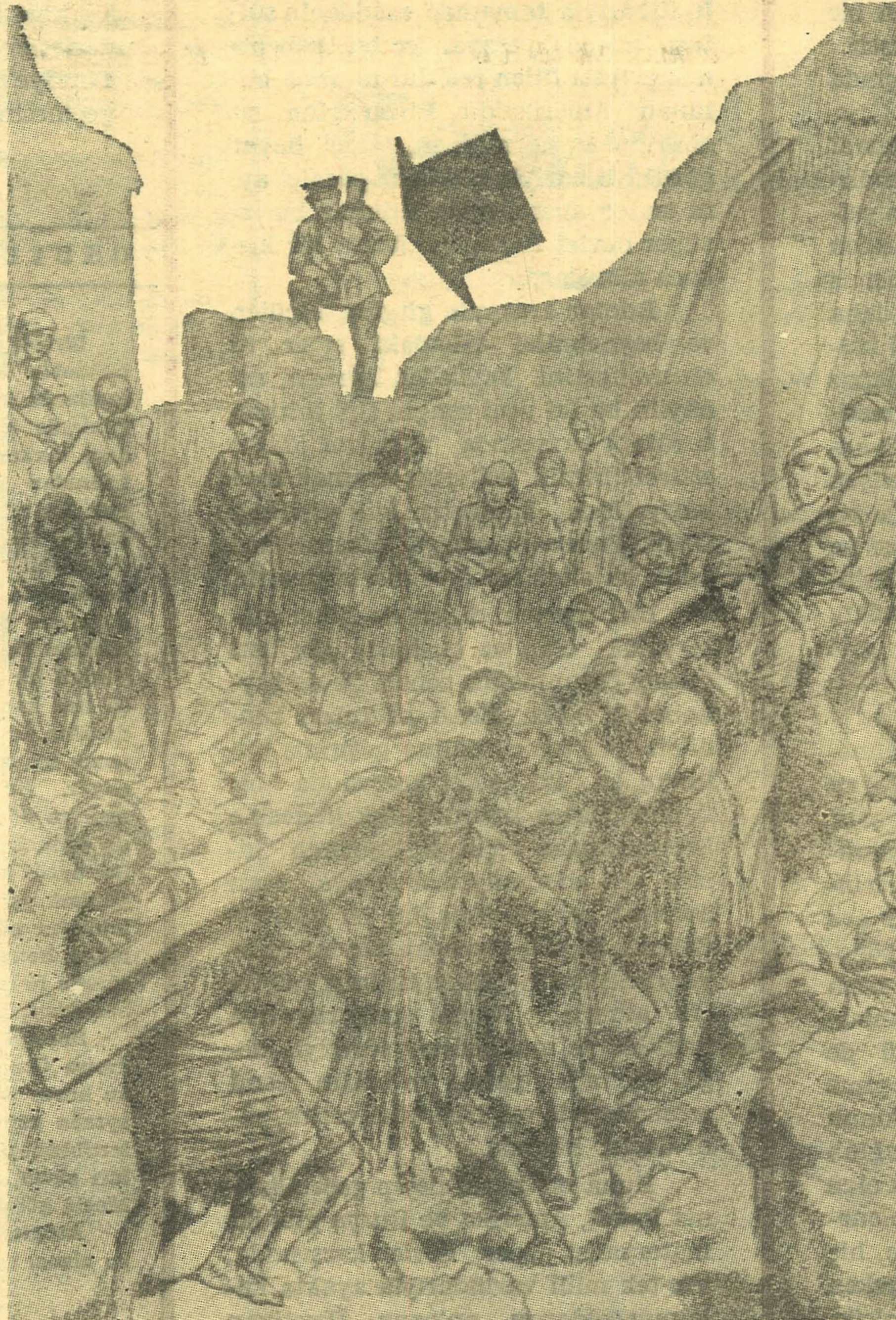
«Din, halkın afyonudur. Din bir nev'i mânevî sivuha'dır (votka) ki, sermaye köleleri, kendi insanî tavırlarını bu suda boğuyorlar.» (57)

Böylesi bir beyin çöplüğüne sahip bir kimsenin elbette ki, İslâm ve Müslümanlar hakkındaki görüşleri de farklı olmayacak, başında bulunduğu Kremlin, bundan böyle geçmişe rahmet okutacak ölçüde «Allahsızlık kıyamına» bayrak verecekdir. Nitekim bu tasarısını aynı yerde ilâveten açıklamaktadır:

«Din ile mücadele etmemiz gerekir. Bu bütün materyalizmin, binaenaleyh marksizmin alfabesidir. Dinle mücadele mes'elesini, dinin içtimaî köklerini çürütmeye matûf sınıf mücadelesinin fiili sahadaki çalışmalarına bağlamak lâzımdır.» (58)

Ancak, bu görüşlerini Lenin, işbaşına geçer geçmez tekrarlayacak kadar safdil olmadığını ortaya koymuştur. Tilki karakterli her makyavelist politikacı gibi o da, işbaşına geldikten sonra, milyonlarca müslümanı «eserinin!» karşısına almamak için susmayı, hezeyanını karnında saklamayı bilmiştir. Hatta öylesine ibret verici ve ancak kızılların yapabileceği bir manevra çevirmiştir ki, ileride kayıtlara geçeceğinden ve marksizmin korkunç tenakuzunu sergileyeceğinden fütur getirmemiştir.

Lenin, kızıl rejimi tahkim edebilmek yahud derhal güçlü bir kitleyi karşısına alıp ezilmemek için «tâviz» vermeyi uygun bulmuştur.

● Kızılların hâkim oldukları ülkelerin halkına neler getirdiklerini vesikalandıran bu resim, yine o vahşetten kaçarak kurtulan bir san'atkâr'a aittir. Tepedeki eli silâhlı kızıl muhafızın haline bilhassa dikkat! (Sebil, arşiv)

Komünist Partisi'nin yöneticileri, kulakları bükülmüş olarak yayınladıkları beyannâmelerle Müslümanlara şirin gözükmenin yollarını aramışlar dostluk mesajları kaleme almışlardır.

Şimdi bunlardan en başta geleni nakledeceğiz. Kızıllar işbaşına geleli henüz bir aylarını doldurmamışlardır amma Sovyet Komiserleri Hey'eti Lenin ve Stalin'in imzalarını taşıyan 15 Kasım 1917 tarihli «Rus Milletlerinin Hukuki Beyannâmesi»nde müslümanlara açık bono veriyor ve onlara «isterlerse kendilerine âid devleti kurmakta serbest oldukları» yolunda vaadlerde bulunuyorlardı. (59)

«Nasıl olur, böyle bir vaadde nasıl bulunurlar?..» demeyeceksiniz; pekalâ günün şartlarının icabı! bu türlü kızıl provakosyonları hemen her yerde, görebilirsiniz. Amma büyük, amma küçük, kızıl dolaplar her ülkede ve her zaman döndürülür. Fakat, şu noktada haklısınız; Kızıllar kızıl olalı en büyük ve en rezil dolaplarını 1917'nin Kasım ve Aralığında çevirmişlerdir.

Dikkatle okuyunuz; -tâbir câizse- odak noktasındayız:

«Rusya'nın ve Şarkın müslüman emekçilerini,

«Rusya'nın müslüman ahalisi, Volga boyunun Tatarları, Sibirya ile Türkistan'ın Kırgızları ve Sartları, Mâvera-yı Kafkasya'nın Türkleri ve Tatarları, Kafkasya'nın Çeçenleri ve Dağlıları, Rusya'nın çarları tarafından câmileri ve mâbedleri yıkılan, dinleri âdetleri tahkir edilen herkes.

«Bundan sonra sizin din ve âdetleriniz, millî ve medeni müesseseleriniz hür ve masun ilân ediliyor. Sizin buna hakkınız vardır. Biliniz ki; sizin haklarınız, Rusya'daki sâir milletlerin hakları gibi, inkılâbın ve onun organlarının, yâni işçi, asker ve köylü Murahhaslar Şurası'nın bütün kudreti ile korunmaktadır.» (60)

Hani müslümanlar Çarlık Rusyası ile işbirliği yapmışlardı?

«Câmileri, mâbedleri yıkılan, dinleri âdetleri tahkir edilen» Müslümanlar mı Rus çarları ile işbirliği yapacaklardı?

Geçelim.

Siz yine komünist yüzsüzlüğünün diğer misallerini takibe devam ediniz. Üç aşağı beş yukarı aynı cümlelerin yer aldığı diğer provakatör beyannamelerden, beyanlardan seçmeler:

«Şark Müslümanları,

«Kafaları ve servetleri Avrupanın açgöz yırtıcıları tarafından ticaret malı olarak kullanılan ve haydutlar tarafından başlanan bu harbde (Birinci Dünya Harbi kastediliyor. Y.Y) taksim edilmek istenen siz ey Şark Müslümanları: İranlılar, Türkler, Araplar ve Hindliler!

«Biz ilân ediyoruz ki; tahtından düşürülmüş olan çarın İstanbul'un zaptı hakkındaki gizli muâhedeleri yırtılmış ve yok edilmiştir. Rusya Cumhuriyeti ve onun hükûmeti -Halk Komiserleri Şurası- başkalarına âid olan toprakların zaptı aleyhinedir. İstanbul müslümanların elinde kalmalıdır!, (61)

İkinci beyannâmenin farkettiğiniz gibi şûmulü daha geniş, birincisinden daha büyük bir müslüman kitleye sesleniyor. Bütün İslâm Dünyası'nın gözbebeği İstanbul'dur. Biliyorlar. İslâm'ın kalbi gibidir İstanbul. Biliyorlar. İslâm dünyası Rusya'nın habis emelinden, İstanbul üzerindeki menfur plânlarından haberdardır. Bunu da biliyorlar. Ve güya bu bildiklerini telif edip müslümanların zihnini çelmeye uğraşıyorlar.

Birinci vesikanın bir tekrarı daha.

Tarih 3 Aralık 1917

«... Büyük hadiseler karşısında biz sizlere, Rusya'nın ve Doğunun mazlum ve emekçi müslümanlarına hitap ediyoruz.

«Rusya müslümanları, İdil boyu ve Kırım Tatarları, Sibirya ve Türkistan Kırgız ve Sartları, Mâvera-yı Kafkasya Türk ve Tatarları, câmi ve mâbedleri dini inanç ve adetleri Rusya çarları ve müstebitleri tarafından tahrip edilen çiğnenen herkes!.

«Bundan böyle dini inanç ve âdetlerinizin, milli ve kültürel müesseselerinizin serbest ve dokunulmazlığı ilân ediliyor. Milli hayatınızı hür olarak kurabilirsiniz.»

İmzalar Lenin ve Stalin yoldaş!

Daha yüzlerce benzerleri var bu vesikaların. Bolşevikler Ekim sonrası durup dinlenmeden, bir kelimeyi başa veya sona alarak böyle yüzlerce defa İslâm dünyası'na «müracaatnâmeler» yayınlamıştır.

Kanan oldu mu bunlara?

Hayır diyemeyiz; oldu. Bir avuçtu kananlar amma, seslerini duyurabiliyorlardı. Bas bas bağırıyorlardı.

---

(56) Walter Kolarz, Russia and Her Colonies, 1952, s. 7.

(57) Lenin, Külliyat. c. 10. s. 65

(58) A.g.y. c. 15. s 37

(59) B. Sovyet Ansiklopedisi, c. 21, s 92

(60) Vesikalar Mecmuası, c. 21, s 92

(61) A.g.y.

TÜRKÇESİ Ahmed SELÂMÎ

Mukaddes Şerîatımızda Hak Hâkimiyyeti

TÜRKİYE Müslümanları, «halk hâkimiyyeti» *nâm-ı hesâbına* HAK HÂKİMİYYETİNİN *mahkûm edilerek, ortaya tamâmen şeytânî bir hâkimiyyetin çıkdığını nisbeten de olsa anlamış sayılabilirler. Zîrâ* «elhamdülillah müslümanım» *demekle, her zaman, mekân ve işdeki yegâne ölçüsünün, Allah ve Rasûlü'ne âid nizâm olduğunu; ve bu nizâmın îmânî, siyâsî, iktisâdî ve ictimâî temel kânunları bulunduğunu beyân ediyor demek olan bir müslüman için, o nizâmın sevketdiği* HAK HÂKİMİYYETİ *dışında bir başka hâkimiyyete îmân etmek, muhaldir, imkânsızdır, mümteni'dir. İmân edilenler istikâmetinde fiil ve yaşayış ortaya koymamak; veya, îmân edilmemesi zarûrî bulunan hâkimiyyetler istikâmetinde bir ömr sürmek ise, ya şuursuzluğu, ya îman za'fını ve samîmiyyetsizliği veyahut da bâtıla âhenk gibi bir eriyişi ortaya koyar.*

Fiile, yaşayışa, harekete, hayâtın her zaman ve mekânına aksetmiyen bir inanış, bir da'vâ, hulâsa bir İMÂN, samîmiyyet ve ihlâs gibi en mümeyyiz vasfını nasıl ortaya koyacakdır? Artık ferd, âile ve cemaat çapındaki işleyişimize bakarak; bu suâlin cevâbını hazırlamak günündeyiz. İmâna muvâfık ve mutâbık olmıyan fiiller, ferdde, ittihâdı nasıl te'mîn edecekdir? Ferd çapında îmân - amel arası bir ittifak ve ittihâd kazanamıyan şahıslar, âile çapında bir birlik ve beraberliğe nasıl namzet olabilirler? Ve nihâyet âile çapındaki ittihaddan mahrum bir müslüman cemaat, HAK HÂKİMİYYETİNİN elinde, hürriyet ve istiklâlin İslâmcasına nasıl nâil olacaklardır?

● *İmân edilenler istikâmetinde yaşanmıyan bir hayat, o îmânın kesâfetini seyreltmekden başka ne işe yarayacak? Tesbît ve ta'yîn edilen hedefe doğru yol almıyan bacaklar, bizi nereye götürecekdir? Bestekârın, makam, usûl ve notalarına göre işlemiyen hançere, acaba bize neyi dinletmiş olabilir?.*

Bilmiyorum, belki de en güzel çâre, her an yeniden müslüman olmanın ihtiyacını duyabilmekdir. Yaratıcımızın «düşününüz!» *emrine fikrimizi bütün hücreleriyle secde etdirmek... Belki de çâremiz, gözümüzün her bakdığı noktaya,* HESÂB GÜNÜ *levhasını asabilmekde saklıdır. Kim bilir, belki de çâre, ölüm denilen o gizliyi, en yakın ve en samîmî bir arkadaş olarak yanımıza almak; ve her zaman ve mekânda onunla dolaşmak...*

Belki de çâremiz bunların hepsidir...

Nefsimizle Allâh'ın irâdesi yani nâzamı, yani Şerîatı yani kânûnu arasında tercîh yaparken, birinden öbürüne gidip geliyor; ne birinde ve ne de ötekinde karar kılıyoruz. Hislerimizin cenderesinde ter dökmeyi, kafesden kurtuluşa neden tercîh ederiz bilmemki?.

● *Ah, neredesin HAK HÂKİMİYYETİ? Sana lâyık olduğumuz an, biliyoruz, mutlaka yanımızda olacaksın! Fakat göz yaşı bile dökemiyen kupkuru gözlerle; kadifesi, tamtakır toprak gibi olup kaşağılaşmış ve tabiîliği mâdenîlikle yer değiştirmiş seslerle mi sana lâyık olacağız? Seni, dinlenmiyen bestekâr, okunmayan şâir, yazılmıyan yazı, uyulmıyan iş, öpülmiyen el, seyredilmiyen tablo, âşık olunmıyan sevgili, içilmiyen su, sulanmıyan fidan, ve coşmıyan kalb gibi kenara, hayır, belki de karanlığa itdik...*

Bunun için perîşan ve bitkin, yatalak ve yarım yamalağız...

● «Elhamdülillah müslümanım» *demekden ibâret bilinen ve lâfız ötesinde derinliği kalmıyan sığ kıyıda, kumlarla oynamanın çocukluğu artık bitmelidir. Yüzmesini öğrenmek ve kulaçlarımızı ufka doğru atmak... Bu olmadan kumsaldaki hayvan fosilleriyle uğraşmak, dipsiz bir âkıbet olacakdır. Hürriyet ülkesine göçmemiz, hak hâkimiyyetine geçmemiz, derinlere götüren kulaçların ta'lîmi ile mümkin... Emeklemeden ne yürümek, çırpınmadan ne yüzmek öğrenilir! Cesurca atılan adımlar olmasaydı, kimin yürüdüğünden bahsedilebilirdi? İspanya önlerinde gemiler yakılıp köprü olmakdan çıkarılmasaydı; surlardan giriş, surda bir gedik açmaya bağlanıp dayanmasaydı, bugüne kadar hangimiz neyimizle ortaya bir varlık koyabilirdik?..*

● *Var olmanın önüne çıkan mânialarıı biz îcâd ediyoruz. Yoksa HAK HÂKİMİYYETİ bize gelmiye hazır. Biz içeri almıya hazır değiliz! Nefsimizin, hissimizin, ins ve iblisin ölçü olmaya devam etdiği bir vasatda,* «halk hâkimiyyeti» *adı altında inlemeye devâm edileceğini de mi fehmedemiyeceğiz? Ve bu halden yalnız* hak hâkimiyyetinden *mi mahrum yaşıyacağız? Hür olduğumuzu zannederek esîr yaşamak; camilere girip çıkdığımız halde ma'bedleri kilitli tutmak; tatlı tatlı yemek yerken acılar duymak; uykuya dalıp kâbûs görmek; paraların, kasaların içinde fukaralık hatta miskinlik çekmek; masa başlarında kudretsizlikle kıvranmak; yazıp da okutamamak;* ***güzeli çirkinin elinde bozmak; iyiyi kötüye hırpalatmak da bunu ta'kîb edecekdir... Rabbim! Bize bakan değil; gören göz lutfet...***

• FİLDİŞİ KULEDEN

Cemil Meriç

Bir romanın düşündürdükleri

47'liler harcanan bir nesil, harcanan veya intihar eden. Silâhlar sustu, ama zaman zaman isyan çığlıkları yükseliyor, maşeri vicdanı ürperten çığlıklar. Bir zelzeleyi yaşayan bu bahtsız nesil öfkesiyle, acılarıyla, aldanışlarıyla aramızdadır. Kayıplarımızı rakama vurmadık henüz. Uğradığımız felâketler bir alın yazısı mıydı? Önleyemez miydik onları? Fırtına bulutları dağıldı mı?

Tarihin münakaşa kabul etmez şahadetiyle sabit: Zor, hiçbir çağda inançları yok edememiştir, inançları veya iştiyakları. Değer hükümleri —ister abese dayansın, ister ilme— ancak başka değer hükümleriyle sökülebilir. Cinnet hiçbir ülkede sopayla tedavi edilmiyor artık. Aydınların vazifesi, gerçeklerden korkmamak, şuursuzluğa şuurla karşı koymak değil mi? Diyaloğun yasak olduğu yerde hakikatten söz edilemez.

47'liler, günahları ve sevaplarıyla bu ülkenin çocukları. Neden bir itham ve intikam ordusu gibi karşımıza dikildiler? Ezilen bir sınıfı mı temsil ediyorlardı? Hayır... Savaşa atılanların çoğu «mutlu azınlık» tandılar. Ne açlığı tatmış, ne sefaletle kıvranmıştılar. Bir kelimeyle onları sosyalizmin kucağına atan iktisadî mahrumiyetler de değildi, içtimaî tesanüd duygusu da. Sosyalizmleri bir rüyâ sosyalizmi idi, daha doğrusu bir «sanrı». Tecrübesizdiler. İlimle ideolojiyi, hakikatla hayâli birbirine karıştırıyorlardı. Bilmiyorlardı ki; içtimaî ilimlerde cihanşumul kanunlar yoktur. Hiçbir «izm» insanlık tarihinin bütününü izah edemez. Diyalektik kendi sınırları içinde yani bir araştırma usûlü olarak aydınlatıcıdır. Zavallı çocuklar, çok pahalıya ödedikleri vehimlerin kurbanı oldular. Onlara öyle geldi ki; kendilerinden önceki her nesil günahkârdır, hâindir veya gaflet içindedir. Vatanperverlik de kendi inhisarlarındadır, şuur da, kahramanlık da. Hür düşünen, hakikatları gören yalnız kendileridir. Bu imtiyazı nereden almışlardı? İlhama mı mazhardılar? Marksistler, proleteryayı felsefenin biricik gerçekleştiricisi, objektif ilmin tek temsilcisi sayarlar. Daha doğrusu bu hayali sınıfı, dünyanın bütün meziyetleriyle süslemek isterler. Bizde böyle bir proleterya var mı? Varsa 47'lilerin onunla münasebeti ne?

Bu garip bir vehim, ama mûcib sebeplerden mahrum değil. Avrupa fikriyatı ya kaçak yollardan giriyordu ülkeye, yahut da Avrupa'nın işine geldiği gibi, yani noksan ve çarpıtılmış olarak. Avrupa'yı tanımaya çalışırken kendimizi unutuyorduk. Sanıyorduk ki; böyle bir fetih, kişiliğimizi inkâr etmeden gerçekleşemez. Mazimiz tecessüsümüzü tahrik etmiyordu artık. İslâmiyet afyondu; Osmanlı tarihi, insanlığın yüz karasıydı. Padişahlar zorbaydılar, salaktılar, seksomanyaktılar vs. O sayfalar kapanmıştı ve bir daha aralanmamalıydı. İlericiliğin tek şartı vardı: Ecdada sövmek.

Hiçbir topluluk kendine bu kadar sefil, bu kadar yalancı bir tarih imâl etmemiştir. Tarih, Batıda da bir ideolojidir, yani gerçekleri çarpıtarak aksettirir. Ama bu yarı - ilmin belli bir hedefi vardır orada: Mâzi denilen mezbeleyi pisliklerden temizlemek, cinayetleri fazilet diye göstermek, içtimai hodgâmlığı kutsileştirmek. Bir kelimeyle Batıda bir dev aynasıdır tarih. Her millet kendini bu esrarlı aynada daha büyük, daha muhteşem olarak görür. Bizde bir şeytan aynasıdır tarih, Andersen'in aynası. Her fazilet çirkinleşir bu aynada, her güzellik ucûbeleşir. Tarih, Avrupa'lılar için bir inşâ cehdidir. Avrupa'lı bu hayâlî maziye bakarak, daha parlak, daha muhteşem bir gelecek kurmak ister kendine. Ve bir destana benzettiği tarihi ile övünmekten zevk alır. Biz ise dünyanın en muhteşem gerçeğini inkâr ettik, ve rezil bir «hayali» yi geçirdik onun yerine.

47'lilere ezberlettiğimiz tarih böyle bir abesler mecmuasıydı. Bu uğursuz, bu kirli mâziden kurtulmak istiyorlardı. Avrupa'lı değil miydiler? Sosyalizm, Avrupa ilminin son merhalesiydi. Ayrıca insani idi de. Beşeriyeti bölmüyordu. Ezilenlerin son ümidiydi, son ümidi ve son kalesi.

Belgrad ormanında toplanan Yeni Osmanlılar da bir rüyâyı yaşıyorlardı, kendilerinin olmayan bir rüyâyı. Carbonari'liğe hayrandılar. Teşkilâtlanmak, döğüşmek istiyorlardı. Carbonari cemiyeti Lombardiya'da kurulmuştu, yabancı çizmesi altında inleyen, parçalanmış bir ülkede. «İttifak-ı Hamiyet» kime karşı savaşacaktı? Bu müreffeh bürokrat çocukları da «devrimcilik» oynuyorlardı sadece, bir asır sonraki torunları gibi. Ama onlardan daha talihliydiler, zira o çağın yeldeğirmenleri bizimkiler kadar tehlikeli, sarp ve yaralayıcı değildi.

Evet... 47'lileri cedlerinden iğrendiren biziz. Onlara atalarını küçümsemekten başka ne öğrettik? Hakikatta bütün suç daha önceki nesillerin. Tarihi karalayan, mukaddesleri kirleten, mâziyle istikbal arasındaki köprüyü yokeden biz değil miyiz? Bu zavallı çocuklar, gözlerini bir enkaz yığını arasında hayata açtılar. Bütün kaleleri yıkılmıştı. Yaşamak için inanmak zorundaydılar. Neye inanacaklardı? Onları masallarla oyalamağa çalıştık, soğuk, sevimsiz, sıkıcı masallarla. Oyuncaklarını öfkeyle parçaladılar ve üzerimize yürüdüler. Şuursuz bir öfkeydi bu şüphesiz, hedefini tayin edemiyen bir öfke. Türk gençliği ilk defa olarak yaşadığını ispat ediyordu. Bizi kızdıran bu isyan değil, âsilerin yüzümüze tuttukları aynaydı. O aynada kendi şuursuzluğumuzu, kendi günahlarımızı gördük. Bu zavallı bu sahipsiz, bu serkeş çocuklar kimin çocuklarıydı? Moskova'dan mı gönderilmiştiler, Çinden mi? Onları iki düşman kampa bölen biz değil miydik? Onları kinle, husûmetle dolduran biz değil miydik? İnfilâk hazindi ama tabii idi.

47'liler kurban edilen bir nesil... Ne uğruna? Uzaktan ayak sesleri geliyor. 50'liler, 54'lüler. Kararsız ve tehditkâr ayak sesleri. Uçurumu görmeden ilerliyorlar. Onlara dur demiyecek miyiz? Bu dramın son perdesi oynanmamıştır henüz ve oynanmamalıdır. 47'lileri tanımağa çalışmalıyız. Füruzan'ın romanına bu düşüncelerle eğildim. İçtimaî bir anket miydi bu? Yarının tarihçisine yeni vesikalar mı sunuyordu? Bir müdafaaname karşısında mıydık? Roman bize hakikatı aksettirdiği ölçüde muhteremdir. Üstadlar böyle diyorlar. Ama peşin hükümlerimizden, sevgilerimizden, kinlerimizden sıyrılmak mümkün mü? İstesek de yapabilir miyiz bunu? Hele kalbimiz kanıyorsa.. Tarihçiler, vak'aların tesbit ve tahliline girişmek için aradan en az otuz yıl geçmesini beklerler. Roman da, fırtınalı bir çağı tasvir etmekte aynı sabrı, aynı ihtiyatkârlığı göstermek zorunda değil midir? Romancının işi ne sisleri yoğunlaştırmak, ne anlaşmazlıkları körüklemektir. Önce bir müşahittir o, bir müşahid yani bir araştırıcı.

47'liler bir kâbusla başlıyor. Bir kaç ay önce yaşadığı bir işkencenin korkunç intibalarını silmek isteyen bir genç kız, hatıralara sığınıyor. Bu bir roman değil 650 sayfalık bir kâbus. Arada bir insanca pırıltılar, Erzurumdan bir iki kartpostal birkaç sevimli çehre. Sonra işkence, işkence.. Gerekçesi olmayan bir ithamnâme bu. Cellatlar korkunç, kurbanlar deli. 47'liler sayıklar gibi konuşuyorlar. Ne söylediklerini anlayamıyoruz. Karşılarında da habis ve kıyıcı hayâletler. Kitap inandırmıyor, isyan ettiriyor. Her adımda bir bataklığa gömülüyorsunuz. Ve içinizden korkunç şüpheler geçiyor; tımarhanede miyim? Bir roman değil bir kâbus. Yazar, uçurumu derinleştiriyor, insanla insan arasndaki uçurumu. Oysa 47'lileri daha çok sevdirebilirdi bize. Nesiller arasında bir diyalog zemini hazırlayabilirdi. Türkiye bir uçurumun kenarındadır. Etrafımız düşmanlarla dolu. Mazinin hatalarını unutmak, istikbale doğru kol kola yürümek... Biricik parolamız bu olmalı. Unutmayalım ki; her kin, yeni bir kinin habercisidir.

47'liler haklı. Türkiye de bir çok ülkeler gibi emperyalizmin istismar alanı içindedir. Emperyalizme karşı koymak her namuslu insanın vazifesi. Ama böyle bir savaş ilmin ışığında yapılmalı, ilmin ışığında ve bütün kuvvetlerimizi teksif ederek, birbirimizi yiyerek veya intihar ederek değil.

TESBİT

Sadık Özarslan

Beni benden çaldılar

Kimden dâvâcı olsam ve nerelere baş vursam bilmem ki... Kimi, kime şikâyet?! Çalana mı, çalınana mı? Hırsızdan mı dâvâcı olsam, yoksa kendimden mi?

Beni, benden çaldılar; beni, benden uzaklaştırdılar. Ben bir güzel ben idim. Şimdi ben, benlikten çıktım, çıkarıldım, bir kenara ayrıldım. Kurbanlık koyun gibi ayırdılar beni kenara... Şimdi kasabıma ve elindeki bıçağa bakıyorum melûl, melûl!.

Kalbimi çaldılar kör olasılar!. Rûhumu çaldılar. Yürüttüler bütün insânî değerlerimi, yani insanlığımı çaldılar. Alıb götürdüler onu... Ben, yalnız ve bîkes kaldım. Donatılmış insanın bir ânda uryân kalışı gibi. «İnsan, rûhu ile insandır.» Rûh çalınınca, kalb koparılıb alınınca geriye ne kalır ki? Etten, kemikten gayri. Bir iskelet, bir korkuluk! Öyle bir korkuluk ki; artık kargalar da anladı benim hiçliğimi. Korkmuyorlar, onlar bile korkmuyor benden. Gerçi ben, korkutmaya değil; müjdelemeye geldim, kurtarmaya geldim... Ve lâkin neylersiniz ki; kalbimden ve rûhumdan olunca, bunlar birer birer çalınınca korkulur hâle geldim, korkuluk derekesine indim.

Halbuki ben; eşref-i mahlûkât idim, zübde-i âlemdim!.. Yeryüzündeki halife idim. Amma ben; kalbimle böyleydim, rûhumla böyleydim... Kalbim bende iken, rûhum var iken ben; küçük bir cürüm değildim... âlemlere gebeydim. Kalbsiz kalınca, rûhsuz kalınca; bunlarsız bırakılınca, yaşayan ölü hâline geldim.

Kınamayın beni sakın, ne yapayım? Hırsızlardan, uğursuzlardan kurtuluş yok ki... Sardılar etrafımı, kestiler önümü... Yolumu bastılar; bana, mukaddes âhengimi bozdurdular... Beni, insan yapan ve insanca yaşatan bir rûhum, imanlı bir kalbim var idi, elimden aldılar. Kalbimle, kalbimdeki imânımla ve rûhumla âlemlere sığmayan ben'i; kavanoza koyarcasına daracık bir dünyaya habsettiler... Güldürmediler, öldürdüler. Bendeki sıkıntı, bendeki buhran ancak bundandır... Huzursuzluğum; dünyaya sığmayışımdandır. Halbuki ben; yüksek tepelerde uçmaya, engin ufuklara doğru açılmaya alışkındım. Kanadımı kopardılar, tüylerimi yoldular... Bunaldım; eski hâlimi bulamadım. Beni anlayanı da.

Ben insanım; insanım ben, anlayın lütfen! Kalbimi alıp götürdüler; midem kalmış, ne çıkar? Rûhumu çürütüp beni, nefis putunun pençesine ittiler. Mide doyar; kalb duymaz, Çünkü yok. Nefis, hayvanlaşır, hayvanîleşir... ve beden leşleşir. Çünkü rûhu uçurdular. Rûhum bende iken ben; denizde balık, bağlarda bülbüldüm... Denizimi kurutup beni kuru yerde bıraktılar. Bağlarıma kargaları doldurdular. Evvelce bana «*Son Peygamber kılavuz*» iken, şimdi beni kargalara takibe memur kıldılar.

Kurtarın beni yâni insanı, insanlığı kurtarın: Bütün dünya sâkinlerine ve bütün kafası çalışanlara sesleniyorum: Boğuluyorum; daracık dünyanızda nefes alamıyorum!. Kurtarın, âzâd eyleyin beni!.. Beni eski ufuklarıma, insânî ufuklara bırakın... Kalbimi, rûhumu; kalbimi ve rûhumu doldurarak beni insan yapan bütün his ve düşüncelerimi geri verin bana. Kopardığınız kanadımı iâde edin!... Eskisi gibi, hâlıkımın dilediği gibi yine çift kanatlı olayım!... O zaman göreceksiniz ki; insanlaşacağım, insanca yaşayacağım.

İşte size... Yüzbinlerce gencin lisan-ı hal ile hergün yükselttiği feryad...

ortadoğu/dan

SAİD SAMİL

YAHUDİ DÂVÂSI ve FİLİSTİN

Şimdi Hitler'e gelelim:

Komünizm ile faşizm veya nazizm arasında en çok alâka çekici husus, emekçileri milletlerarası yıkıcı bir unsur haline getiren silâhşörlerin hiçbirinin, hiçbir mesleki zâviyeden emekçi denilen sınıfla hiçbir bağlantıya sahib olmamalarıdır. Marks haham yetiştiren bir soydan gelmiş, Lenin, çarların hassa alaylarına subay veren tanınmış bir âile evlâdıydı. Kültürlü bir muallim olan Mao Tse Tung'un ise halinden memnun bir çiftçinin oğlu olduğu söylenir..

Buna karşılık Musolini'nin de, Hitler'in de biri demircilik diğeri boyacılık gibi emekçi dediğimiz mesleki bir sınıfa mensub oldukları gerçektir. Bundan nâşi bunlar amele kitlelerinin marksistler gibi, âkıbeti meçhûl milletlerarası bir mücadelede menfi ve tehlikeli bir meta olarak harcanmalarına karşı çıktılar. Onlar, realiteye dayanan bir görüşle, emek hakkı teminat altına alınmak şartıyla emekçi sınıfın milli çerçevede şerefli bir istikrar unsuru olarak yer almasına gayret ettiler. İtiraf etmek gerekir ki; faşizm ve nazizmin hükmettikleri kısa devre içinde milli varlığı teşkil eden diğer unsurlara da aynı şekilde çalışma ve kazanma hakkı tanımak sûretiyle komünist olan ülkelerle mukayese edilemeyecek bir şekilde ve âhenk içinde iktisadî ve sınai sahalarda milletlerine gurur verecek çapta hamleler yaptırdılar. Bu itiraz götürmez tarihî bir vâkıadır.

Bakalım bu hususda Hitler ne diyor:

«Demokrasi ve komünizm nazariyeleri kafamda yer almağa başlayınca bu doktrinleri vaz'eden önderlerin eserlerini tetkike koyuldum. Tetkikatım derinleştikçe kendimi, kinci bir hodbinliğe dayanan bir görüş çerçevesi içinde sıkışmış buldum. Öyle bir inanç ki; tahkîki ancak insanlık denilen şuurun yıkılması bahasına mâlolabilir. Nihayet bu tehlikeli doktrinlerle Yahudiliğin dinî bir inançla bağlı bulunduğu hedeflere olan yakınlığını sezmeye başladım.»

«Zamanla bu görüşüm berraklaştı. Demokrasiyle komünizmin Yahudilikle millet olarak, Yahudilikle din olarak ve siyâsî bakımdan siyonizmle aynı hüviyeti hâiz olduğunu görme imkânını buldum.»

Kendine iş aramak üzere Viyana'ya gidince Yahudilerin ne gibi sahalarda temerküz ettiklerini, en kuvvetli matbuatı ele almak sûretiyle münevver sınıfları nasıl ayarttıklarını adım adım takibetmiş ve «milli varlığa tevcih edilmiş her cinâyette olduğu gibi millî ahlâki rahnedar eden her teşebbüsde yahudi parmağının rol oynadığını» tesbit etme fırsatını bulmuştur.

«Bu arada bana en fazla tesir eden yahudilerin bütün mülevves yollara başvurmak sûretiyle para yığmak için köpekleşmeleri oldu. Nitekim, kimsenin hatırına gelmeyecek sahnelerle karşılaştım.» diyen Hitler, fuhşu ve rüşveti Yahudilerin nasıl körüklediklerini ve ancak savaştan sonra Alman Milletinin farkına varabildiği beyaz esir ticaretinden bahsetmektedir.

Başta Protestanlığı kuran Rahip Luther olmak üzere Almanların Yahudilere gösterilmedik müsâmahası kalmamıştı. Buna karşılık Filistin mevzuunda, İngilizlerle anlaştıktan sonra Yahudilerin Amerikalıları zorla harbe sokmaları yetmiyormuş gibi Roza Lüksemburg'un yüksek Alman Amiralliğinin İngiliz deniz hakimiyetine son bir darbe indirmek üzere Alman donanmasını intihari bir hücuma sevkeylemeye hazırlandığı misillû birtakım mevhum şâyialarla Alman denizcilerini kızıl isyana sevketmesi Almanya'ya karşı tertiplenmiş korkunç bir hıyânetti. Çünkü, dinç bir kuvvet olarak Amerika'nın savaşa katılması ergeç savaşın muvâzenesini değiştirecekti. Buna rağmen bütün cephelerde inisiyatif hâlâ Almanların elinde idi. Üstelik dört yıl durmadan darbe üstüne darbe yiyen fransız ve ingiliz muhariplerde bir bıkkınlık başlamıştı. Bu çöküntüden faydalanınak isteyen Alman kumandanları başbaşa vermiş bir sürprize hazırlanıyorlardı. Tam bu sırada Yahudilerin orduyu geriden hançerlemeleri onlara karşı askeri mahfellerde derin bir intikam duygusu uyandırdı. Bu bakımdan Hitler'in Yahudilere karşı yaptığı hücûm onların tavsif etmek istedikleri gibi histerik bir vahşet tezâhürü değildi. Yahudiliğin hazırladığı bu mağlubiyet Alman Milleti'nin sırtına tahammül üstü ağır bir tazminat cenderesinin yüklenmesine âmil olmuştu. Bu cenderenin altında Almanya merhametsizce ezilip parçalanıyordu. Bu korkunç işkencenin aksülâmeli şüphe yok ki; daha korkunç olacaktı. Bu, insan psikolojisinin pek tabii bir tezahürüdür. Yahudiler bu intikamı i'zam ediyorlar. Bu onların hakkıdır. Buna kimse itiraz etmez. Bizim itirazımız Yahudiliğin bütün kötülükleri Nazi'lere yükleme demagojisine karşıdır. Yahudilerin iddia ettiği gibi Naziler Avrupada 6 milyon insan öldürmüş ise, milletler zindanı olan Kızıl Rusya'da komünistlerin öldürdüğü bedbahtların bizzat komünist yazarların itirafıyle 60 milyonu tecâvüz ettiği hakikati de var. Biz bunu örtbas etmek isteyen bedtıynetlerin aleyhindeyiz.

Komünizme karşıyız...

Üstâd Ankara'da konuşacak

Üstâd Necip Fazıl Kısakürek geçtiğimiz hafta Cumartesi günü Millî Türk Talebe Birliği'nin dâveti üzerine İstanbul'da bir konferans verdi. Üç saate yaklaşan konferansı son derece kalabalık bir gençlik grubu takib etti. Zaman zaman mikrofon tesisatında meydana gelen arızalar dolayısıyla inkıtaa uğrayan konferansına Üstâd, zamanımızın beklediği hakiki kurtuluşu izah için, «İnkılâb nedir?» sualine cevap vererek başladı. İnkılâbları «göğe ve toprağa bağlı» olmak üzere iki ayrı grupda tasnif eden Üstad, bunları kısa ve fakat en can alıcı noktalarıyla izah ve işaret ettikden sonra günümüzün buhranına eğildi.

Gençlerin sık sık tezahüratla kestiği ve çok sayıda Üniversite hocasının da takibettiği konferansından sonra görüştüğümüz Üstâd, kendilerinden bu konferansın tam metin halinde Sebil'de neşrine müsaadelerini talebettiğimizde, şimdilik giriş faslının bir haber şeklinde değerlendirilebileceğine işaretle şöyle dedi.

«Biliyorsunuz, Konferansı kısa kesmek mecburiyetinde kaldım. Sesin salona aksi başlıbaşına bir mes'ele haline geldi ve hattâ konferans esnasında da ifade ettiğim gibi konuşmamı bırakmak gibi bir vaziyetle dahi karşı karşıya kaldım. Sebil'in konferans metnininin tamamını neşretmesi için, bunu Ankara'da tekrarlamamızı beklemek daha iyi olacaktır.»

Yanda okuyucağınız satırlar, Üstad'ın İstanbul'daki konferansının ilk kısmıdır. Okuyucularımıza önümüzdeki sayılarımızda bu konferansın tam metnini takdim etmeye çalışacağımızı bir kere daha ilâve ederken, Üstad'a teşekkürlerimizi arzederiz.

ÜSTÂD DİYOR Kİ...

Aramak...Ha[k
aramak için]se
Ya bulmak? B

NE[D

Bu dava dünyanın en çetin davası. Çünkü, ilim insanlıkta bilinmeyenin davası..

En büyük delil işte o.. Tarih boyu insanlar, mahrumiyet... Bu çetin dava, bugün dünyada kıvranan devletlerle çırpınan cüceler arası, belki en cüce kabiliyeti ifade eden Türkiye'de en büyük davete muhatab oluyor. Yani dünyayı kurtarıcı davetin yeri, kıvranan devlere karşı çırpınan cüceer âlemi arasında Türkiye'ye düşüyor. Ve sana düşüyor. Bakın tezada...

«Eyvah, eyvah Sakarya'nı, sana mı kaldı bu yük,
Bu dava hor, bu dava öksüz, bu dava büyük...»

Bu arada bütün İslâm Âlemi... Ve bu arada Türkiye... Müthiş ve muazzam bir inkılâb.. Zarfda değil, fiilde inkılâb...

İnkılâb nedir? Bunu mümkün olduğu kadar Türkiye'de ucuzlaştırmışlar. İnkılâb... İnsan inkılâb.. inkılâbdan inkılâba geçe geçe ilâhi visâle ermektedir. İnkılâbın gâyesi yaratılmışlık.. Ve tekâmül, mütemadi tekâmül.. İnkılâb, bir hâlden daha üstün hale geçmenin ferd ve cemiyet halinde misyonu, memuriyeti.. İnkılâb bu.. Yoksa, midemize doldurduğumuz herhangi bir maddenin biraz sonra intikal edeceği madde değil!.. Anlıyorsunuz; posa değil!. Nebatdan insana doğru bir akış halinde bu kâinat.. Bir büyük cezbe mihrakı tasavvur edin, o ilâhi kudret. Cemad, o cezbe mihrakın içinde nebat oluveriyor.

Bir halden bir hale inkılâb.. Memuriyetimiz bu. Evet, bir ukteden bahsediyorum; cezbe ukdesinden. Cemad, nebat olmaya doğru çekiliyor. Nebat, hayvan olmaya doğru.. Hayvan, insan olmaya doğru.. Ama bütün bunların içinde, her hakikat maddenin karşısındaki maddede, nebatınki nebatda, insanınki insanda kalarak. Yoksa bundan bir tekâmül halinde o, Darvin nazariyesinde olduğu gibi insanın maymundan olma tasavvuruna yer yok!

Tasavvufda bir ölçü var; bütün varlığın hesabını veren bir ölçü: **«Allah, kâinatı insan için yarattı, insanı da kendisi için...»** İşte ölmez ve solmaz ideal. Bu ideale doğru mütemadi bir inkılâb..

Tasavvuf ki; İslâm'ın bâtınıdır, rûhudur, özüdür, mânâsıdır. Onda her hakikati, insanın mütemadiyen pörsüdüğüne şâhid olduğu, toprağa bağlı hakikatlerin asliyle mutlak ifadesidir. Bu ölçü, zaman ölçüsüdür ve «vahdet-i vücûd» dedikleri, vücûd birliğine, varlık birliği ifadesine en güzel bir mihenk teşkil eder.

Zaman, insanın, halli için beynini kanattığı fakat ke-

Hakk'ın belâsı..Aramak eğer inse felâket! Gaye içinse mükemmel!.. ? Buldum sanırsan, donarsın...O halde,

EDİR İNKILÂB

narına bile varamadığı büyük bir sır.. Allah, zamanı bir ağ gibi insanoğlunun üzerine atmış, hem de maddenin.

Vahdet-i vücûd'da derin bir görüş var: Bir varlık ve bir yokluk arkasından.. Bir varlık ve bir yokluk... Yani Allah her an kâinatı var eder ve idam eder. İdamdan sonra var eder, var'dan sonra yok eder. Çok büyük bir sır... Bazı zavallılar şöyle söyler: Allah bu âlemi yarattı fakat -hâşâ- köşesinden seyrediyor. Allah buna ne karışır, derler. Bakın, anlayıştaki sakamete!..

Allah faal isminin ifade ettiği gibi her an var edendir, her an yok edendir. O an nedir?... O anın ölçüsü yok! O anın mikyası yoktur! Eski bir konferansımda söylemiştim; bir dairenin üstündeki ona nümas, bağlı hat gibi, bir tek nokta... Çizgi ile daire arası.. Daire döner ve mütemadiyen çizgi, hat üzerinde yer değiştirir. Sonra mazi.. Nedir mazi? Gelip geçmiş... Bakın şimdi bir an içinde, düşünün: şu kadar milyon senelik kâinat, o tek hâlin içinde. İstikbâl, o bir hâyâl... An bu an, dem bu dem.. Onun içindir ki, tasavvuf kahramanları, zaman için **«Ebulvakt»** derler, yani zamanın babası... Ve bu varla yok arası, su damlaları gibi o kadar birbirine yapışıktır ki, onu bir devam halinde görürsünüz. Halbuki ızdırablı bir kafa zamanın var eden ve yok eden tecellisi karşısında, sanki bir çukura düşermiş gibi ızdırab içindedir. Evet, orada gayet gizli oluş, büyük oluş... İşte bir âyet meali: **«Ben insanı»** diyor Cenab-ı Hak, **«.. eşya ve hadiseleri teshir etmesi için kendime hâlife olarak yarattım.»**

Ve işte büyük vazife.. Ki bu akış içinde, bu zaman içinde olmak, gerçek oluşa nâil olmak.

«Esfel-i sâfiliyn,» diye yâd ediyor, Allah bu dünyayı bu âlemi... Sefillerin sefilinden, alâların alâsını bulmaya doğru, kesintisiz, nihayete... Bu vazife her mahlûkun kendi mahlûk olma vasıfları içinde tek vazife... O halde vazife inkılâb.. Nitekim vazifeyi gene bütün dünya nizamını tayin edecek kudrette, hadislerden biri olan **«Hiç ölmeyecekmiş gibi dünya, hemen ölecekmiş gibi ahiret..»** düstûrunda görebiliriz. Yâni bu öyle bir muvazene ki; İslâm'ın çifte kanat muvazenesi... Dünyada hiç ölmeyecekmiş gibi çalış, ahirete de hemen bir saniye sonra ölecekmiş gibi tâlib ol!.

Böylece inkılâb mefhumu, ferd ve cemiyet halinde ölümsüzlüğe ermenin hamlesi ve rejimi olarak meydana çıkıyor. Dünyada ebedî hayata çalışmanın metodlarından biri, aramak... ve bulmak.. Bakın başımıza gelen belâya burda: Hakkın belâsına... Aramak, eğer aramak için olursa felâket!.. Gaye için olursa mükemmel.. Bulmak: Her bulunan şey donduğuna göre, billûrlaştığına göre, posalaştığına göre, bayatlaştığına göre, aramak niçin?. Bulmak böyle olunca ve aramak sebepsiz gibi görününce, buluş içinde fâniliğe rastgelmek mes'ele... Burada en ince bir sır var. Ruhların ifade ettiği bir sır... Bir kere bilmek lâzım ki; her şeyin başında bir yeri vardır ki, idrâkin ve vecdin... Her şey bâtıldır, bâtıl olmayan şey yok! Ve işte şâir Lebid'in hâdis olmuş bir mısraı: O ne muazzam insan ki kelimeleri hâdis olmuştur. Allah'ın Resûlü diyor ki, **«Söz odur ki; Lebid söylemiştir: «Allah'dan başka her şey bâtıl».** Demek ki, bâtıllar âlemi içinde, bâtıl olmayanı aramak... bulmak onun için. Metod olunca aramak, o zaman bulmanın imkânı kalmaz. Her bulduğunu da mütemadiyen ararsın. Bulduğun bâtıl olunca aramaya mecbursun. Ama aramayı, arama için yaparsan bulamazsın! Bulduğunu zannedersen, bulunca donar kalırsın. Yâni yobaz olursun!.. Bütün sır burda, İslâm'ın bütün ruhu burda... Bütün tevhid sırrıyle yanyana. Bakın ne ince.. Burda çok ince bir sır var, tevhid sırrı gibi.. Şah-ı Nakşibendî buyuruyor ki; **«Allah'ı gerçekten idrâk muhâldir, muhâl!..»** Bir hâl ki, kendinden geçmek, hiçbir şey görmemek, hiçbirşey bilmemek. Orada bilmemenin ilmi, bilinen herşeyin üstünde olur. Zaten ölçü konmuş: kendinden geçmek iman, kendinden olma küfr... Bîhûdî ve bâhûdî... Bîhûdî iman, ve bâhûdî küfrest. Şimdi bu idrakin yanı başındaki akla düşen son hamledir şu; **«Neyi ki Allah zannedersin, o zannettiğin şey, Allah'a peçe olur.»** Dikkat! Onun da verâsında.. İşte bulmak aramak da böyle.. Çok ince bir düşünce noktasına sizi sevkediyorum. O ki, Allah sanılır; Allah'ın zatına perdedir, dikkat! İşte bunu İmâm-ı Rabbânî Hazretleri en güzel bir suretde ifade ediyor: **«Allah tecelli etti, verâların verâsında, verâların verâsında her verânın nâmütenâhi verâsında...»** Bunu akıl kolay almaz. Dediğim gibi, bulmakta veya buldum zannetmekte donmaktır. Her bâtıl, zaman ve mekân içerisinde ne kadar mevcud olursa olsun, nihayet bir donmaya mahkûmdur. Eski Mısırlıların zamana mukavemet mimarisinde yaptığı ehramlar, bugün zaman önünde donmaya, kurşun kalem gibi yontulmaya mahkûmdur. Mes'ele ebedîyi bulmak.

Şimdi bugüne kadar, beşerin tarihinde iki sınıf inkılâb tanıyoruz. Biri mutlâk inkılâblar; insanı insan eden inkılâblar... Bu rasûllerin getirdiği, ikincisi de toprağa bağlı; nisbî... Çok büyük çapta.. Cemiyetin ve ferdin kendi öz nefs muhasebesinden türeyen inkılâblar.. Bunlara da nisbî diyoruz, birini göğe bağlıyor, diğerini de toprağa bağlıyoruz. Mutlak inkılâbı getirenler sadece peygamberler. Bunda bir nizam var insanlar için. Peygamber eğer dava -misâl, filân noktada, filân yerde saklı gömülü- bir hazine ise onun yerini bilenlerdir. Öbürü ise

(Sayfayı çeviriniz)

arayanlardır. Öbürünü bilmenin ilmine vahiy diyoruz, vahy... Allah'ın bildirisi... Öbürü ise tek kelimeyle ve bugün partilerin bile birbirlerine sarfettikleri pek günlünç kelimeyle; felsefe.. Tarihin tanıdığı ve kaydetdiği, tanıdığını sandığı insan hayatı 25-30 asra sığıyor. Halbuki, ondan evvel insanın uzun bir hayatı vardır. Ve 25-30 asrın arasında Asya ve Avrupa'da kaynaşan insanlığı görüyoruz. Bu devrede üçü mutlak, öbür üçü nisbî büyük inkılâb var. Hz. Musa'dan başlayarak Hz. İsa ve Kâinatın Efendisi... Üç mutlak inkılâb.. Burada bir kıymet hükmü söylemek lâzım gelirse derim ki, bu üç mutlak inkılâb zaman ve mekân ile kayıtlıydı, Kâinatın Efendisi'ndeyse, o vücûd bulacak diye kâinatın yaratıldığı büyük kurtarıcıda, ne zaman ve ne de mekân vardır. İlk ve son verilmiş hesab. Toprağa bağlı olanlarda şöyle iri kıyımlar arasından gene üç tane: Rönesans; ki, darbeyle gelen inkılâb değildir. İçin için oluş halinde bir inkılâb.. Peşinden gene için için oluşuyla beraber büyük darbesi olan Fransız İnkılâbı. Üçüncüsü bugün dünyanın en büyük kepazeliği ve insanoğlunu ölümden sonra dirilmesi olmayan ölümle öldürmeye talip komünizm.. Mutlak inkılâblardan bu yana ondört, nisbîlerden bu yana beş asır geçmiş bulunuyor.

İslâm ile gelen en büyük inkılâbın öncesine şöyle bir göz gezdirelim: Her büyük inkılâba memur olanın karşısında küfrün bir kutbu vardır. Hz. İbrahim'in karşısında Nemrud; Hz. Musa'nın firavn; Hz. İsa'nın karşısında Roma ve nihayet Peygamberimizin karşısında topyekûn küfür... Hz. İsa'da inkılâb bir soluktan ibarettir, mes'ele, soluk... Fazla aksiyon sahasında rolü olmayan bir soluk ki; Romanın mermer sütûnlarını mum gibi eritip gider. Yâ Kâinatın Efendisi'nde?.. O'nda topyekûn bütün mes'eleleriyle gelmiş ve gelecek ve beklenen illetleriyle dünyanın muhasebesi var. En büyük inkılâb o ..imdi o inkılâbdan numuneler göstermenin zemini, zaman.. değil. Bir tek misâl söylemek yeter; Arabda kavmiyet asabiyeti bir tek, tek gâyedir belki.. Hiç kavmine lâf söyletmez. Düşünün ki, Vedâ Haccı'nda Allah'ın Resûlü, bir devenin sırtında, lâyık olmak şartıyle, «Başınıza burnu halkalı bir vahşi geçse itaat etmekle mükellefsiniz.» Ruhlar sarsılıyor.. Ve düşünün ki; bu oba beldesinin içinde babasının başını kesen mü'min, Allah Resûlü'nün önüne, dizlerinin dibine koyuyor kelleyi «İşte, küfürde ısrar eden babanın oğlu tarafından verilmiş cezası..» diyor.

Görüyor musunuz, inkılâb neymiş?..

Evet, İslâm ile gelen ruh, saadet devrinde öyle bir disiplin öyle bir güç ki, istikbalde öyle bir insânî bir müessese, insanoğlunun davetli olduğu müessese getirir ki, orada bugünün derdine aid her noktayı böyle bir şimşek ışığı halinde bulabilirsiniz.

Tafsilâta lüzûm yok...

Yakın Tarihimizde

Meçhul Kahramanlar

Kadir Mısıroğlu yazıyor

BEKLEYİNİZ

● GÖZ OLDUR Kİ HAKKI GÖRE

Selâhaddin ES

Ismarlama olan kim?

«— DİLBİLGİSİ KİTABINDA ARAP ALFABESİ SAVUNULUYOR!

— SOSYOLOJİ KİTABINDA ATATÜRK DÖNEMİNDEKİ ATILIMLAR HÂİNLİKLE SUÇLANIYOR!

— Ortaçağ karanlığından daha karanlık bir kafa yapısını öngören EDEBİYAT KİTABLARINDA ATATÜRK'ün HARF DEVRİMİ «DEMİRPERDE» KİNE BENZETİLİYOR!

— Cumhuriyet Türkiye'sinin saygı beslediği Mithad Paşa gibi ulusal kahramanlar hâin, buna karşılık Abdülhamid gibi zorba bir sultan insan üstü olarak tanıtılıyor!

— Atatürk'ün yıktığı yozlaşmış Osmanlı Şeriât düzeni övülüp göklere çıkarılıyor!

— Atatürkçü düşüncenin yerine, turancı, dinci, tutucu bir düşünceyi yerleştirmek ve Osmanlı düzenini savunan bir görüşü benimsetmek isteniliyor!

— Cumhuriyet'in kurucuları Osmanlı Devletini parçalayınca suçlular şeklinde sunulmak isteniyor.

— Bugünkü Türk toplumu ahlâk karakteri bozulmuş bir toplum şeklinde sunuluyor!

— Cumhuriyet kuşaklarının geleceğini güvence altına alabilmek için bu kitabları okutmamalıdır!

— Lise III'ncü sınıfların tarih kitabında «ittihad-ı anâsır, kaht-ı rical, müşir, hakaretâmiz, tasallut, asâkir-i islâm» gibi öğrencinin anlayamayacağı kelimeler yer almakta, ölü kelimeler hortlatılmaktadır!

— Atatürk'ün Cumhuriyet Türkiye'sinde dış politikanın baş ilkesi saydığı «Yurtta barış, Cihanda barış» ilkesi neredeyse, Fetih ruhu'na dönmüştür. Kitablarda savaş kışkırtıcılığı yapılmakta, AKINCI RUHU tema'sı işlenmektedir!

— Kitablarda çağdaş eğitim yöntemlerine aykırı bir şekilde, bir geriye dönüş özlemi içinde, telkin edici nitelikte bir eğitime kayma vardır!

— Lise I'lerin edebiyat kitabında harf devrimi Demir Perde'ye benzetilerek «20'nci yüzyıl başında harf birliği ortadan kalktığı ve araya DEMİRPERDE girdiği için, çeşitli Türk Ülkeleri (ki sadece Türk değil, bütünüyle İslâm Ülkeleri) arasındaki münasebetler maâlesef kesilmiştir» denilmektedir.

— Âmirân Kurtkan'ın yazdığı Sosyoloji kitabında İslâm Dini tüm davranışlarımıza yön verecek, onları düzenleyecek bir öğreti olarak gösteriliyor ve Türkiye'nin Batı'ya kapılarını kapaması istenilip, Atatürk döneminde başlatılan sanat ve bilim atılımları kınanarak, bu atılımları yapanlar hainlikle suçlanıyor!»

V.s... V.s... Bütün bu fikir ve lâfız yanlışlıkları bize âid değil tabii...

Peki bu ithamlarla feryâd yükseltenler kim veya hangi müessese dersiniz; biliniz bakalım?

Türk Dil Kurumu!...

«Ne alâkası var?» diye sualler sormaya başlamadan, biz bu görüşleri Türk Dil Kurumu isimli ısmarlama bir Kurum'un «Ismarlama Ders Kitabları üzerine Rapor» isimli broşürden aldığımızı belirtelim ki; şahsiyetperestliğe filân toslayan tarafları varsa, vebâli günahı Türk Dil Kurumu'nun boynunadır; bir takım beylere hatırlatırız.

Ve şimdi şöyle bir düşünelim.

«Ismarlama ders kitabları üzerine» bir rapor düzenlemesi kendisine ısmarlanan bu Kurum (müessese değil!) nedir, ne değildir, bizzat kendisi ısmarlanmış bir kurum mudur; nicedir? Görelim...

Yalnız önceden belirtelim ki; bütün bu güzel ithamı sûretindeki tespitlerden sonra, son günlerde üzerinde vâveylâ koparılan bu ders kitablarını öyle âhım - şahım bir şeyler de zannetmeyiniz. Keçiboynuzunun içinde şeker ne nisbette bulunursa, bu ders kitablarında da o nisbette doğrular vardır.

Ama bu şikâyet edilen hususlarda, o, övülen Cumhuriyet eğitiminin metodu aceb aynı değil miydi? tabiî ters tarafımdan!... Nitekim geçenlerde Prof. Şerif Mardin Milliyet gazetesinde yazdığı bir yazıda, aslında ittihatçıların ve kemalistlerin kurdukları baskı düzeninin Abdülhamid Han'ın kurduğu baskıdan farklı olmadığını ifâde etmedi mi? Birisinin cemiyeti tanzim etmekte, dini esas aldığını; ötekilerin ise lâikliği (dindışılığı) esas aldıklarını, her iki durumda da aynı baskı rejiminin kurulduğunu objektif olarak iddia etmedi mi?

Hani bir Fransız yazarına en büyük Fransız şâirinin kim olduğunu sormuşlar da,

— Ne yazık ki, Hügo!

diye cevap vermiş... Biz de aynı şekilde, üzerinde tartışılan bu ders kitablarının tamamiyle tasvib edilebileceğini söyleyemeyiz ama, «bu zamana kadar yazılmış olanların içinde en iyisi hangisidir?» diye soracak olursanız,

— Ne yazık ki, bu senekiler.

diye cevaplamaktan kendimizi alamayız.

Gelelim bir başka hususa...

Bu işi, Türk Dil Kurumu'nun sadece dil mes'eleleri açısından ele almasının mantığı, ehh, şöyle - böyle kavranılabilirdi ama, kendi sahası dışındakileri de kurcalaması, bu Kurum'un bazı şeyler için ısmarlanmış olduğunu bize ihtar etmiyor mu? Ve bu kurum, nasıl bir kurumdur? Ve kim, hangi parayla kurmuştur? Niçin kurmuştur? Bugün bu kurumu besleyen paranın kaynağında hangi mübârek düşünce yatmaktadır ki; bu Kurum o mübârek düşüncenin kundaklanmasıyla peydâhlanmıştır!

Bunların herbirisi üzerine derinlemesine durmak gerekecektir; bu meseleye inşaallah gelecek yazımızda temas edelim.

Biz şimdilik sadece şu kadarına işaret etmekle yetinelim:

Yarım asırdır, milletimizin körpe dimağlarının putperest telkinlerle doldurulduğu yalan mıdır?

Bir harf değişikliğiyle, bu milletin sadece Anadolu kütübhânelerindeki muazzam kültür hazinesine kilit vurulmamış, araya gerçekten de bir Demir Perde çekilmemiş midir ki; bu doğru tesbitten dolayı cinnet krizleri geçiriyorsun?

Abdülhâmid Han bir büyük İslâm Halifesi değil midir ki, O'nun mekteblerimizde hâlâ Fransız tarihçisi Prof. Vandal'ın ağzıya «Le Sultan Rouge (Kızıl Sultan)» diye anılmasını isteyebiliyorsun? Ve bunu isterken de kimlerle aynı ağızı kullandığının farkında mısın, Türk Dil Kurumu?... Bugünkü cemiyetimizin mânevi temellerinin dinamitlendiğini, ahlâk ve karakterinin bozulduğunu bütün millet yüreğine saplanmış bir hançer gibi hissettiği halde, bu acı gerçeğin ifade edilmesinden niçin şekvâcı oluyorsun?

Ama, Türk Dil Kurumu denilen kurum! Feryâd etmekte haklısın!. Hangi helâl paraları haram yollardan yediğini bu millet, daha bir yakından öğrendiği zaman, feryâd edişinin haklılığını kabul edecektir!... Bunun için bir hafta daha bekle ki; o, simsiyah baca kurumu gibi seceren ortaya çıksın da hangi ihânet üzerine, ve hangi ihâneti gerçekleştirmek üzere kurulduğun ve üzerine çöreklendiğin paranın mübârek maksadının saptırıcısı olduğun milletçe anlaşılıp tükrük yağmuru altında o siyah kurum'unun yüzü ağarsın!

İnşaallah, gelecek hafta bu meseleler üzerine eğileceğiz..

İslâmcı gençliğe yapılan baskı arttı

Bir avuç komünistle onlara muâ- rız ve kendilerini devlet kuvvetlerine yardımcı olarak gören grubların arasında kanlı bir şekilde devam eden «talebe çatışmaları» nı bahâne eden bazı çevreler bu arada İslâmcı Gençliğe karşı sinsi bir baskı tatbik etmektedir. Nitekim Ankara Üniversitesi Talebe Derneği ile İlâhiyat ve Dil Tarih Coğrafya Fakültelerinin talebe dernekleri müştereken neşrettikleri bir beyanname ile üniversitenin kapatılmasını bu tatbikatla gençliğin normal ilim tahsil arzularının törpülenmek istendiğini duyurdular. Gençler beyannamelerinde Türkiye'nin yaşadığı buhranın münevverlerden ileri gelmekte olduğunu belirterek şöyle dediler:

«Hakdan ve halkından kopmamış devam edeceğini» belirterek islâmcı gençliğin sür'atle sıkılmış bir yumruk olması lâzım geldiğine işaret ettiler. münevverlerimize sesleniyoruz... Mevcud Üniversitelerimizin tarihimize yakşır ilim ve irfan merkezleri haline getirilmesi için, davaya aziz milletimiz adına sahib çıkınız.»

Diğer taraftan Diyarbakır'da komünist ırkçıların Eğitim Enstitüsü, Fen Fakültesi ve liselerdeki islâmcı gençlere tecâvüzlerde bulundukları öğrenildi. Gazetemize vaziyeti haber veren bir mektub gönderen gençler, «müdafaa halindeki mücadelelerinin

Mef-Der azınlık mekteplerinin faaliyetlerine dikkat çekti

Fevkalâde Kongresini takiben bir beyanname neşreden MEF - DER (Mefkûreci Öğretmenler Derneği) «Azınlık mekteplerinin birer misyoner teşkilâtı olarak çalıştığına» temasla alâkalıların dikkatini çekti. Maddeler halinde talep ve temennilerini sıralayan MEF - DER bu meyanda mekteblerde okutulmakta olan «din ve ahlâk» derslerinin halihazır tatbikatına da işaretle bu derslerin mutlak sûrette dinî tahsil görmüş kimseler tarafından verilmesi «Kız imam - hatib liselerinin açılması» yabancı ülkelerdeki işçi çocukları için de bu derslerin konulması icabettiğini belirtti.

Beyannâmede ayrıca, asgari ücretin en az 2500 liraya çıkarılması ve bundan vergi kesilmemesi istendi. MEYAK'ın bir dert haline geldiğine de işaret eden Mefkûreci Öğretmenler bu teşekkülün hemen faaliyete geçirilmesi gerektiğini ifade etti.

Diğer taraftan, MEF - DER İstanbul şubesi birinci devre seminer programını açıkladı. Buna göre 15 Ocak'da başlatılan seminerler 9 Nisan'a kadar devam edecek. 29 Ocak günü derneğin Divanyolu caddesi 196 nolu şube binasında Prof. Dr. Nevzat Kor, Sovyetler Birliği ve Ortaasya seyahat intibalarını anlatacak. 12 ve 26 Şubat'da ise arkadaşlarımızdan Ahmet Selâmi'nin ve Selâhaddin Eş'in birer seminer verecekleri açıklanan programda yer alıyor.

Hamburg'da Kongre

Hamburg ve Çevresi Türk İşçileri Câmii Yaptırma ve Yaşama Derneği'nin senelik tabiî kongresi 30 Ocak 1977 Pazar günü saat 13.00'da 2HH. I Böckmann str. no: 12'deki Kur'an Dersanesi Mescidinde yapılacaktır. Mü'min kardeşlerimize kongremizi duyurur, davet ederiz.

Kardeşlerimiz daha fazla malûmat için 040/2802765 nolu telefona müracaat edebilirler. *Dernek İdare Heyeti*

HAFTANIN İÇİNDEN

TÜRKYAR'ın 2. Büyük Kongresi toplanıyor

Merkezi İngiltere'de olan «Türk Talebeleri Yardımlaşma Derneği» TÜRKYAR'ın 2. Büyük kongresi'nin 29 - 30 Ocak tarihleri arasında Manchester'de toplanacağı açıklandı. TÜRKYAR idarecileri bu arada derneğin neşir vasıtası olan ve ikinci sayısı başarıyla çıkan «TÜRKYAR HABER BÜLTENİ» nde yaptıkları ilânda, toplanacak olan kongrede müzakeresi arzu edilen hususların kendilerine bildirilmesini istedi. Bilhassa yurtdışında tahsil gören İslâmcı gençliğe hitaben yapılan bu davet için müracaat adresi şöyle: TÜRKYAR, 15 Regent House 38, Denison Road, Manchester 14 — İNGİLTERE

Diğer taraftan bu yıl Haziran ayında Londra'da yeni bir «İslâm İktisadiyatı Konferansı» toplanacak. Konferansa İslâm Ülkelerinden temsilciler katılacak. Yine öğrendiğimize göre Gıda Tarım ve Hayvancılık Vekili Prof. Korkut Özal bu konferansa Türkiye'yi temsilen gidecek.

İngiltere'de İslâmî çalışmaların kesif bir hale geleceği 1977'de «İslâm İktisadiyatı Konferansı» ndan önce Nisan ayında «Siret-ün Nebi Konferansı» toplanacak. Türkiye'de yapılması beklenilen toplantıdan ayrı olarak tertiplenen konferansa gazetemizden arkadaşımız Dr. Talip Alp iştirak edecek.

Avrupa ve biz

Dr. Mustafa NUTKU

Avrupanın yıllar boyunca, buraya fen ve teknikteki kemâlâtı almak için gelmiş olan Türk gençlerinden bazılarının şuûrlarına mezar olduğu herkesçe malumdur, fen ve teknikten ziyade, Avrupanın sefahatini ve muzir taraflarını müslüman Türkiyeye ithal edenlerin verdikleri kötü misaller de görülmüştür.

Şimdi ise, muhit baskısının olmadığı ve her türlü günaha, sefahata giden kapıların açık olduğu Avrupaya gelmeden ve geldikten sonra hakiki manevi değerlerini kaybetmemek niyet ve azminde olan bir yeni neslin fertleri Türkiye'de süratle artmaktadır.

Ötekiler niçin öyle idiler, bunlar neden böyledirler? Bütün sebeplerin tahlili belki uzun meseledir, fakat şimdilik bir kaç sebep üzerinde durmakta fayda vardır.

Avrupanın halen fen ve teknikte bizden ileri olduğu bir gerçektir. Bunun sebepleri vardır; bunlar araştırılmıştır, ortaya konulmuştur. Bu mevzuda ifadeye bilhassa lüzum olan bir husus şudur: Bizim-Avrupa ülkelerinden fen ve teknikte geri kalışımızın sebebi İslâmiyete bağlılığımız, onların bizi bu sahada geçmelerinin sebebi de dinsizlikleri veya batıl, hakikat rehberliğinin vasfını kaybetmiş tahrif edilmiş bir dinden oluşları katiyyen değildir.

Türkiye'de bazı art niyetlerle dinsizliği neşre, Türk halkını İslâmiyetten uzaklaştırmağa çalışanlar ise Avrupanın halen fen ve teknikte bizden ileri seviyede olmasını dinsiz ve hatta ahlâksız oluşlarına bağlayacak kadar ileri gitmektedirler.

İslamiyetin hayat nizami olarak ve mükemmel mahiyetini idrak edememiş, meselelerin asıl sebeplerine inemeyip dış görünüşlerin tesiriyle yanlış hükümler vermeği itiyad haline getirmiş olan bazıları da Avrupanın bizimle bu tarzdaki mukayesesi yoluyla dinsizlik propagandası yapanların en gafil avları oluyorlar.

Sanki Avrupanın fen ve teknikte bizden ileri olmasının en başta gelen hatta yegane sebebi dinsizliği ve ahlaksızlığı imiş de, bizim onlardan bu sahada geri kalışımızın yegane sebebi İslâmiyete bağlılığımız imiş (!!!). Sanki bu vakıalara sebep bunlarmış, başka bir sebep yokmuş ve olamazmış gibi islâm şehitlerinin kanlarıyla sulanmak suretiyle bize vatan olmuş Türkiye'de o ecdadın kabirlerindeki kemiklerini sızlatan bir İslâm düşmanlığı yıllar boyu tekrar edile gelmiştir.

Atalarımızın; hakikate perde çekmekle onu ilâ nihaye gizlemenin mümkün olamıyacağını ifade eden sözleri, asrımızdaki bu fitneyi teşhis etmiş bununla mücadele etmiş büyük zatların kıymetli vecizeleri, türkçemizde klişeleşmiş ve hafızalara nakşolmuş; yeri geldikçe hatırlanmaktadır.

«Bizi İslâmiyete bağlılığımız geri bıraktı. Avrupa dinsiz olduğu için fen ve teknikte ilerledi» diyenler yalan söylemişlerdir!

«Yalancının mumu yatsıya kadar yanar.»

Hakikatte ise: «İslâmiyet güneş gibidir, üflemekle sönmez; gündüz gibidir, göz yummakla gece olmaz. Gözünü kapıyan yalnız kendine gece yapar.»

Gerilik, İslâmiyetin düşmanıdır; ona dost gösterilmez. Teknolojinin iyi tarafları hristiyanlığın bozuk tarafının veya Avrupanın dinsiz kısmının malı değildir. İnsanları dünya ve ahirette kurtuluşa, refaha, saadete götürecek hakikatlerin tümü bozulmadan bu zamana intikal etmiş yegane hak din olan İslamiyettedir. Onu layiki ile anlamak ve yaşamak, müsbet olan her sahada terakki ve tekamülün kapılarını açabilir. Bunu yapabilen ecdadımız asırlarca Avrupa'ya ve bütün dünyaya medeniyette, fen ve sanatta önderlik etmişlerdir. İslâmiyeti lâyıkıyla anlayıp yaşamadığımız zamanlarda ise manen olduğu kadar maddeten de geri kaldık.

İslâmiyeti insanlığa hayat nizamı olarak emreden Allah, kainatta mevcut ve cari bütün yaradılış kanunlarını da ihdas ve icra edendir. Allah'ın koyduğu kanunların birbiriyle tenakuz ve uyuşmazlık içinde olduğunu iddia eder mahiyette, İslâmiyete gerilik isnad etmek ne kadar büyük bir hakikat tahrifciliğidir...

Müslümanlar halen Avrupa ülkelerinden fen ve teknikte geri iseler bunda İslâmiyetin değil, müslüman sıfatını taşıyan fertlerin kabahatlerini araştırmak icab eder. Müslümanların geri kalmışlığının sebebi İslâm dinine bağlılıkları değil, aksine İslâmiyeti lâyikiyle anlayıp yaşamayışları olabilir.

İslamiyet aleyhtarı bir kampanya ile insanların zihinlerini ifsad etmek için, yıllarca, İslâm ülkelerinin geri kalmışlığı mevzuu istismar edilmiştir. Öyle aşağılık duygusu müslüman ükelerinden bazılarında veba gibi yayılmış, manevi bünyesi bu hastalığı yenemeyecek derecede zayıf olanların, (Batılılaşma) reçetesine ilâç ile zehiri ayırt edemeden şuursuz bir taklitcilikle dört elle sarılmaları onların ve onlara tâbi olanların manevi ölümleri ile neticelenmiştir.

Son zamanlarda İslâm ülkelerinde ve fertlerinde, batının şuursuz takliciliğinden kurtulmanın nümuneleri artıyor. İslamiyet bütün dünyada belki yavaş fakat emin adımlarla ilerliyor. Almanya'da, Amerika'da, ve diğer batı ülkelerindeki islâmi inkişafların yanında İngiltere'de de İslâmî hareket gün geçtikçe artmaktadır.

İngiltereye tahsil ve ihtisas için İslâm memleketlerinden gelip buraya şuurlarını bırakan, «Batılı olmak» adı altında «Bâtılı almak» suretiyle memleketine dönüp, bir islâm memleketinde doğup büyümüş olmasına rağmen düşmanlarının emellerine -bilerek veya bilmeyerek- hizmet edenlerin nisbeti, geçmiş yıllara göre süratle azalıyor.

«Dünya sola kaymaktadır, sola kayış sosyal evrimin zorunlu sonucudur. (!)» kabilinden lâflarla sol propagandası yapıp adam kandırmağa çalışanlar bu sözlerine kendileri de inanıyorlarsa gaflet uykusunda rüya gördüklerine ihtimal verilebilir. Üzerlerindeki gafletten silkinip uyansınlar, hakikati görmeğe çalışsınlar.

Dünyadaki bütün insanların şu anda müslüman olması ALLAH'ın kudretine bir şey ilâve etmiyeceği gibi, hepsinin ALLAH'a asi olmaları da ALLAH'a hiç bir zarar veremez. ALLAH'a inanmak veya inanmamaktan doğacak fayda ve zarar insanların kendilerinedir. İnsanın hangi yoldan giderse akibette fayda, hangisinde giderse zarar göreceği açıkça tebliğ edildiği halde zararlı yoldan gitmekte ısrar edenler ise akibetleri sebebi ile acınmağa bile müstahak değildirler.

RİSÂLE-İ NUR'DA

Kur'ân-ı Kerim

Mu'cizât-ı Kur'âniyye

DÖRDÜNCÜ NOKTA: Lâfzındaki fesahat-ı hârikasıdır. Evet, Kur'an mânen üslûb-u beyan cihetiyle fevkalâde beliğ olduğu gibi, lâfzında gayet selis bir fesahati vardır. Fesahatin kat'i vücuduna, usandırmaması değildir. Ve fesahatin hikmetine, fenn-i beyan ve maaninin dâhi ulemasının şehadetleri bir bürhan-ı bahirdir. Evet, binler defa tekrar edilse usandırmıyor. Belki lezzet veriyor.

Küçük, basit bir çocuğun hafızasına ağır gelmiyor. Hıfzedilebilir. En hastalıklı, az bir sözde müteezzi olan bir kulağa nâhoş geliyor. Sekeratta olanın damağına şerbet gibi oluyor.

Zemzeme-i Kur'an onun kulağında ve dimağında aynen ağzında ve damağında mâ-i z e m z e m gibi leziz geliyor. Usandırmamasının sırr-ı hikmeti şudur ki: Kur'an, kulûbe kuvvet ve gıda ve ukûle kuvvet ve gınâdır, ve ruha mâ ve ziyâ ve nüfusa devâ ve şifa olduğundan usandırmaz. Hergün ekmek yeriz, usanmayız. Fakat, en güzel bir meyveyi hergün yesek, usandıracak. Demek Kur'an hak ve hakikat ve sıdk ve hidayet ve harika bir fesahat olduğundandır ki, usandırmıyor, daima gençliğini muhafaza ettiği gibi tarâvetini, halâvetini de muhafaza ediyor. Hattâ Kureyş'in rüesâsından müdakkik bir beliğ müşrikler tarafından, Kur'an'ı dinlemek için gitmiş. Dinlemiş, dönmüş, demiş ki: «Şu kelâmın öyle bir halâveti ve tarâveti var ki, kelâm-ı beşere benzemez. Ben şairleri, kâhinleri biliyorum. Bu onların hiç sözlerine benzemez. Olsa olsa etbâımızı kandırmak için sihir demeliyiz.»

İşte Kur'an-ı Hakim'in en muannid düşmanları bile fesahatinden hayran oluyorlar. Kur'an-ı Hakim'in âyetlerinde, kelâmlarında, cümlelerinde fesahatin esbâbını izah çok uzun gider. Onun için sözü kısa kesip yalnız nümûne olarak bir âyetteki huruf-u hecâiyyenin vaziyetiyle hâsıl olan bir selâset ve fesahat-i lâfziyyeyi ve o vaziyetten parlayan bir lem'a-i i'câzı göstereceğiz. Işte (1) ilâ âhir... Işte şu âyette bütün huruf-u hecâ mevcuttur. Bak ki, sakil, ağır bütün aksam-ı huruf, beraber olduğu hâlde selâsetini bozmamış. Belki, bir revnâk ve muhtelif tellerden mütenasip, mütesânid bir nağme-i fesahat katmış. Hem şu lem'a-i i'câza dikkat et ki, huruf-u hecâdan (yâ) ile (elif) en hafif ve birbirine kalbolduğu için iki kardeş gibi herbirisi yirmi bir kere tekrarı var. (mim) ile (nun) (Hâşiye: 1) birbirinin kardeşi ve birbirinin yerine geçtiği için her birisi otuz üçer defa zikredilmiştir.

(Sad sin-şın) mahreççe, sıfatça, savtça kardeş oldukları için her biri üç defa, (ayın - ğayın) kardeş oldukları halde (ayın) daha hafif altı defa, (ğayın) sikleti için yarısı olarak üç defa zikredilmiştir. (ta-zı-zel-ze) mahreççe, sıfatca sesce kardeş oldukları için her birisi ikişer defa, (lâm) ve (elif) ile beraber ikisi (lâmelif) suretinde ittihad ettikleri ve (lâmelif) suretinde hissesi (lâm)'ın yarısıdır. Onun için (lâm) kırk defa, (elif) onun yarısı olarak yirmi bir defa zikredilmiştir. (Hemze) (hâ) ile mahreçce kardeş oldukları için (hemze) (Hâşiye: 2) on üç, (hâ) bir derece daha hafif olduğu için on dört defa, (kaf - fe - kef) kardeş oldukları için (kaf)'ın bir noktası fazla olduğu için (kaf) on, (fe) dokuz, (kef) dokuz, (be) dokuz, (te) on iki, (tâ) nın derecesi üç olduğu için on iki defa zikredilmiştir. (re) (lâm)'ın kardeşidir. Fakat ebced hesabıyla (re) iki yüz (lâm) otuzdur. Altı derece yukarı çıktığı için altı derece aşağı düşmüştür. Hem (re) telâffuzca tekerrür ettiğinden sakil olup yalnız altı defa zikredilmiştir. (hı - ha - se - şın) sıkletleri ve bazı cihat-ı münasebât için birer defa zikredilmiştir. (vav) (ha)'dan ve (hemze)'den daha hafif ve (yâ)'dan ve (elif)'den daha sakil, olduğu için on yedi defa, sakil (hemze)'den dört derece yukarı, hafif (elif)'den dört derece aşağı zikredilmiştir.

İşte şu hurufun bu zikrinde harikulâde bu vaziyet-i muntazama ile ve o münasebet-i hafiyye ile ve o güzel intizam ve o dakik ve ince nazm ve insicam ile iki kere iki dört eder derecede gösterir ki, beşer fikrinin haddi değil ki, şunu yapabilsin. Tesadüf ise, muhaldir ki, ona karışsın. İşte şu vaziyet-i hurufdaki intizâm-ı âcib ve nizâm-ı gârib, selâset ve fesahat-i lâfziyyeye medar olduğu gibi daha gizli çok hikmetleri bulunabilir. Mâdem hurufatında böyle intizam gözetilmiş. Elbette kelimelerinde, cümlelerinde, mânâlarında öyle esrarlı bir intizam, öyle envarlı bir insicam gözetilmiş ki, göz görse «maşallah», akıl anlasa «barekâllah» diyecek.

BEŞİNCİ NOKTA: Beyanındaki berâattir. Yâni, tefevvuk ve metanet ve haşmettir. Nasıl ki, nazmında cezâlet, lâfzında fesahat, mânâsında belâgat, üslûbunda bedâat var. Beyanında dahi fâik bir berâat vardır. Evet terğib ve terhib, medh ve zem, isabet ve irşâd, ifhâm ve ifhâm gibi bütün aksâm-ı kelâmiyede ve tabakat-ı hitabiyede beyanat-ı Kur'aniye en yüksek mertebededir. Meselâ:

Makam-ı terğib ve teşvikte hadsiz misâllerinden, meselâ Sure-i (2) de beyânatı, (Hâşiye: 3) âb-ı kevser gibi hoş, selsebil çeşmesi gibi selâsetle akar. Cennet meyveleri gibi tatlı, hûri libası gibi güzeldir. Makam-ı terhib ve tehdidde pek çok misâllerinden Meselâ: (3) sûresinin başında beyânat-ı Kur'aniye ehl-i dalâletin sımâhında kaynayan rasas gibi, dimağında yakan ateş gibi, damağında yanan zakkum gibi, yüzünde saldıran cehennem gibi, midesinde acı, dikenli dari' gibi tesir eder. Evet bir zâtın tehdidini gösteren cehennem gibi bir azap memuru, öfkesinden ve gayzından parçalanmak vaziyetini alması ve (4) söylemesi, söylenmesi, o zâtın terhibi ne derece dehşetli olduğunu gösterir. Makam-ı medhin binler misâllerinden başında «Elhamdülillah» olan beş sûrede beyânat-ı Kur'aniye güneş gibi parlak, (Hâşiye: 4) yıldız gibi ziynetli, semavat ve zemin gibi haşmetli, melekler gibi sevimli, dünyada yavrulara rahmet gibi şefkatli, Âhiret'te Cennet gibi güzeldir. Makam-ı zem ve zecirde binler misâllerinden Meselâ: (5) âyetinde dahi zemmi altı derece zemmeder: Gıybetten altı derece şiddetle zecreder. Şöyle ki, malûmdur: Âyetin başındaki (hemze), sormak (âyâ) mânâsındadır. O sormak mânâsı su gibi âyetin bütün kelimelerine girer. Işte birinci hemze ile der: (âyâ) sual ve cevab mahalli olan aklınız yok mu ki, bu derece çirkin birşeyi anlamıyor. İkincisi «muhib» lâfzı ile der:

Âyâ, sevmek, nefret etmek mahalli olan kalbiniz bozulmuş mu ki, en menfur bir işi sever. Üçüncüsü «ahadukum» kelimesiyle der: Cemaatten hayatını alan hayat-ı içtimâiyye ve medeniyetiniz ne olmuş ki, böyle hayatınızı zehirleyen bir ameli kabul eder. Dördüncüsü (6) kelâmıyla der: «İnsaniyetiniz ne olmuş ki, böyle canavarcasına arkadaşını dişle parçalamayı yapıyorsunuz. Beşincisi: «ehiyihi» kelimesiyle der: Hiç rikkat-i cinsiyeniz, hiç sıla-i rahminiz yok mu ki, böyle çok cihetlerle kardeşiniz olan bir mazlûmun şahs-ı mânevisini insafsızcasına dişliyorsunuz. Hiç aklınız yok mu ki, kendi âzâsıyla divâne gibi ısırıyor. Altıncısı «meyten» kelâmıyla der: Vicdanınız nerede? Fıtratınız bozulmuş mu ki, en muhterem bir hâlde bir kardeşine karşı etini yemek gibi en müstekreh bir iş yapılıyor. Demek zem ve gıybet aklen, kalben ve insaniyeten ve vicdanen ve fıtraten ve asabiyeten ve milliyeten mezmumdur. İşte bak! Nasıl ki, şu âyet, i'câzkârane altı mertebe zemmi zemmetmekle i'câzkârane altı derece o cürümden zecreder. Makam-ı isbatda binler misâllerinden Meselâ (7) deki haşri isbat ve istib'âdı izâle için öyle bir tarzda beyan eder ki, fevkinde isbat olamaz. Şöyle ki: Onuncu Söz'ün Dokuzuncu Hakikatında, Yirmi Ikinci Söz'ün Beşinci Lem'asında isbat ve izah edildiği gibi; her bahar mevsiminde ihyâ-yı arz keyfiyetinde üç yüz bin tarzda haşrin nümûnelerini nihayet derecede girift, birbirine karıştırdığı hâlde nihayet derecede intizam ve temyiz ile nazar-ı beşere gösteriyor ki, bunları böyle yapan Zât'a Haşir ve Kıyamet ağır olamaz, der. Hem zeminin sahifesinde yüz binler envâı, beraber birbiri içinde kalem-i kudretiyle hatâsız, kusursuz yazmak; bir tek Vahid-i Ehad'ın sikkesi olduğundan şu âyetle Güneş gibi vahdaniyyeti isbat etmekle beraber, Güneş'in tulû' ve gurubu, kolay ve kat'i, Kıyamet ve Haşr'i gösterir. İşte «keyfe» lâfzındaki keyfiyet noktasında şu hakikatı gösterdiği gibi, çok sûrelerde tafsil ile zikreder.

Meselâ: Sûre-i (8)' de öyle parlak ve güzel ve şirin ve yüksek bir beyanla Haşr'i isbat eder ki, baharın gelmesi gibi kat'i bir sûrette kanaat verir. Işte bak: Kâfirlerin çürümüş kemiklerin dirilmesini inkâr ederek «Bu âcibtir, olamaz» demelerine cevaben (9) ilâ ahir. (10)'a kadar ferman ediyor. Beyanı su gibi akıyor.

Yıldızlar gibi parlıyor. Kalbe hurma gibi hem lezzet, hem zevk veriyor. Hem rızk oluyor. Hem makam-ı isbatın en lâtif misâllerinden (11) der.

Yâni, «Hikmetli Kur'an'a kasem ederim ki, Sen Resûllerdensin.» Şu kasem işaret eder ki, Risalet'in hücceti o derece yakîni ve hakdır ki, hakkaniyette makam-ı tâzim ve hürmete çıkmış ki, onunla kasem ediliyor. İşte şu işaret ile der: «Sen Resûl'sün.

Çünkü: Senin elinde Kur'an var. Kur'an ise haktır. Ve Hak'kın kelâmıdır.

Çünkü, içinde hakiki hikmet, üstünde şikke-i i'caz var. Hem makam-ı isbatın icazlı ve i'cazlı misâllerinden şu (12). Yâni; insan der: «Çürümüş kemikleri kim diriltecek?» Sen de:

«Kim onları bidayeten inşa edip hayat vermiş ise, o diriltecek.» Onuncu Söz'ün Dokuzuncu Hakikatının Üçüncü Temsil'inde tasvir edildiği gibi, bir zat, göz önünde bir günde yeniden büyük bir orduyu teşkil ettiği hâlde, biri dese: «Şu zat, efradı istirahat için dağılmış olan bir taburu bir boru ile toplar. Tabur nizamı altına getirebilir.» Sen ey insan, desen: «İnanmam.» Ne kadar divanece bir inkâr olduğunu bilirsin. Aynen onun gibi hiçden, yeniden ordu - misâl bütün hayvanat ve sair zihayatın tabur - misâl cesedlerini kemâl-i intizamla ve mizan-ı hikmetle o bedenlerin zerratını ve letâifini «Emr-i kûn feyebûn» ile kaybedip birleştiren ve her karnda, hattâ her baharda rûy-u zeminde yüz binler ordu - misâl zevil-hayat envâlarını, taifelerini icad eden bir Zât-ı Kadir-i Alim, tabur - misâl bir cesedin nizamı altına girmekle birbiriyle tanışmış zerrat-ı esasiye ve eczâ-yı asliyeyi bir sayha ile Sûr-u İsrafil'n borusuyla nasıl toplayabilir? İstib'âd sûretinde denilir mi? Denilse, eblehcesine bir divaneliktir.

---

(1) ثم انزل عليكم من بعد الغم امنة نعاسا يغشى طائفة منكم
(2) هل اتى على الانسان
(3) هل اتيك حديث الغاشية
(4) تكاد تميز من الغيظ
(5) ايحب احدكم ان يأكل لحم اخيه ميتا
(6) فانظر الى اثار رحمت الله كيف يحي الارض بعد موتها ان ذلك لمحي الموتى وهو على كل شيء قدير
(7) ق والقرآن المجيد (8) افلم ينظروا الى السماء فوقهم كيف بنيناها وزيناها وما لها من فروج (9) كذلك الخروج (10) يس والقرآن الحكيم انك لمن المرسلين (11) قال من يحي العظام وهي رميم قل يحييها الذي انشأها اول مرة وهو بكل خلق عليم

OKUYUCU İLE HASBİHAL

Baştarafı 2. Sayfamızda)

rında İslâm'a hücûm etmektedir, birr.. İkincisi, temeli atılan fabrikanın iştigâl sahasında gözü o-lan bir patron vardır. Yani o fabrikayı kurup da milyonları devşirip cebine atmak isteyen bir parababası... O parababası, gazetenin sahibi diğer parababasının kulağına üflemiş ve elinden kaçırdığı «parsa» nın verdiği öfkeyle gûya intikam almaya kalkışmıştır...

Daha neler neler...

Geçtiğimiz hafta bir misaline rastladığımız için mes'eleye böyle kısaca temas ettik. Bir vakti zamanında bu kepazeliklerin geniş çapta dökümünü belki yaparız.

Gelelim bahse değer diğer bir mevzua: Bu okuyucularımıza olan şükranımızı ifade borcumuzdur. «Şimdi zamanıdır» sloganı ile abone yenileme ve her abonemizin en az üç kişinin daha gazetemize abone kaydı için vesile olmasını teşvik eden kampanyamız umulanın üzerinde bir alâka ile karşılaşmıştır. Öyle ki bu maksatla gazetemiz içine koyduğumu hazır posta çekleri birçok okuyucularımıza kâfi gelmemiş bizden daha fazlasını talep etmişlerdir. İnşaallah gelecek nüshalarımızda yine hazır posta çeklerini gazetelerin içine koyacağız. Bize bu sahada yardımlarını, teveccühlerini esirgemeyen kardeşlerimize tekrar teşekkürlerimizi sunarız.

Bu meyanda belirtmek isteriz ki, gelen binlerce abone müracaatı abone servisimiz tarafından tek tek kayda geçirilmektedir. Abone olduğu halde hemen ertesi hafta çıkacak olan gazetenin kendisine gönderilmesini bekleyen okuyucularımız lütfen sabırlı olmalıdırlar. Çünkü, postadan müracaatların bize intikali ve kayıt muamelelerinin yapılarak abone adlarının otomatik makinelere kaydı biraz vakit almaktadır. Gecikme bundan doğmaktadır.

Ayrıca şunu da ifade edelim ki, az da olsa bir kısım eski abonelerimizden -belki maddi sebeplerle- abonelerini yeniletmeyenler bulunmaktadır. Sebep maddî dahi olsa vaziyeti bize bildirmeleri gazetelerinin muntazaman gelmesini sağlar. Aksi halde üzülerek gazetelerini önümüzdeki birkaç sayımız itibariyle kesmek mecburiyetinde kalacağımız tabiidir.

Herşey için teşekkürler, hürmetlerimizle...

Sebil

Ortak Pazar Çıkmazı

(Baştarafı 3. Sayfamızda)

tasavvul değildir. Esâsen resmî ve hukukî sahada Garb Âlem'ine, Türkiye'nin kayıtsız şartsız teslimiyeti «Kemalist İnkılâpları»la tescil ve ifade edilmiştir. Kala kala, halkın garblılaşmaya karşı gösterdiği nisbî mukavemetten ibâret bir millî varlığımız daha kalmıştır ki; Ortak Pazar bu son sermayeye tâlip gözükmektedir. Bu yüzden biz şahsen Ortak Pazar'ın Türk sanâyiini iflâsa götürmesinden değil, onu garblılaşma taraftarlarının iddia ettikleri gibi geliştirmesinden korkarız!.. Zira, bu takdirde maddî refahın te'siri altına alacağı amme vicdânının, mânevî kayıblarını farkedebilme ihtimali çok zayıftır.

MİLLETLER için asıl ehemmiyetli olan maddî sukût ve yükselişler değil, mânevî sukût ve yükselişlerdir. Çünkü, maddî sahada sür'ât fazladır. En fakir bir memlekette, âniden zuhur eden meselâ bir petrol, o memleketi bir günde servete boğabilir. Bunun aksi de mümkündür. Fakat, mânevî kayıbların telâfisi ve bir milletin sukût eden ahlâk ve mâneviyatının yeniden yükseltilmesi, gayretli, ferâsetli ve sabırlı çalışmalarla uzun zamana mütevakkıftır. Binâenaleyh Ortak Pazar'ın muhafazakârlar tarafından vârid-i hâtır görülen maddî yıkımı -bizce- temenniye şâyandır! Zira, bu takdirde halk efkârınca kavranması daha kolay olan maddî ve müşahhas zararlara karşı vücûd bulması melhûz olan aksülâmel, Türkiye'yi garblılaşma istikâmetinde süsüklendiği bu çıkmazdan ric'âte icbâr eder ve bu sûretle de daha yavaş bir şekilde ortaya çıkacak olan mânevî kayıblarımız tahakkuk etmeden felâket atlatılmış olur... Bkz: Lozan, zafer mi hezimet mi, C.I Sh. 84-85»

Hâle bakınız ki; bizim işaret ettiğimiz bu dönüm noktasına altı-yedi sene gibi tahmin ettiğimizden de daha yakın bir zamanda gelinmiştir. Avrupalılar, bir zamanlar nev-ı şahsına münhasır dünya görüşü ve hayat nizâmından saptırılarak Garb'a bağlanmasına büyük bir ehemmiyet atfettikleri Türkiye'nin, bugün böylesine köklü bir sûrette aralarına girme temâyülü karşısında pek de hâhişkârlık göstermiyorlar. Avrupayı tek bir devlet hâline getirecek ve Türkiye'yi de bu müşterek varlık içerisinde eritip yok edecek olan bir dâvâ, her nedense onların alâka ve iştihâlarını garblılaşma taraftarlarınca ümid ve temenni edildiği ölçüde celbetmemektedir. Niye etsin ki... Bizim yarı münevverlerimizin yüzyılı aşan bir müddetten beri devam eden batırıcı batıcılık propagandası yüzünden, kendi millî varlıklarından vazgeçerek Hıristiyan Avrupa câmiâsı içinde kaybolup gitmeye dâir arzuları o kadar derin ve o kadar köklü ki; batılıların bu kendiliğinde pişmiş aşı daha fazla pişirmek için bir gayrete kapılmaları mantıksızlık olmaz mı? Ortak Pazar mensûbu devletler için, Türkiye'nin ancak bâzı tâvizler verilmesi hâlinde birliğe kazanılması mümkün bir vasat mevcut olsaydı, taleb edilenden fazla tâviz verebilirlerdi. Halbuki, daha ilk protokole imza koyan İnönü'nün bunun «İkiyüz yıldan beri garblılaşmaya çalışan Türkiye'nin bu istikamette eline geçen en büyük fırsat» olduğunu söylemesi henüz kulaklarda çınlamaktadı O'nunla bir Çağlayangil ve hatta Demirel arasında ne fark vardır ki, birtakım tâvizler beklenebilsin!

MSP umûmî reisi muhterem Prof. Dr. Necmeddin Erbakan ile muhterem Korkut Özal Bey'in ifşâ ettikleri Türkiye -Ortak Pazar münâsebetlerinde Türkiye'nin uğradığı maddî zararlara âit gerçekler ve ortaya koydukları tablo, millet ve memleket sevgisinden zerre kadar nâsibi olan her yüreği elim bir ızdırab ile sızlatacak vasıfta iken, CHP'nin topyekün sükûtu, AP'nin ise Ondan da acib ve çirkin bir sûrette gerçekleri setretmeye çalışarak abesi müdafaya kalkışması, daha da acı değil midir? Mebus maaşları karşısında «istemem yan cebime koy» kabilinden bir samimiyetsizlikle sahte feragat-i nefs gösterilerine girişenler, neden Türkiye -AET münâsebetlerinin korkunç ziyan tablosu karşısında susmaktadırlar? Yoksa bu mevzûda uğradığımız milyarlarca zararı, daha fazla garblılaşmanın bir bedeli addederek tabii mi saymaktadırlar?

Efendiler, biz bu garblılaşma hareketinin bugüne kadar gerçekleşen her safhasının bedelini -maddî ve manevi olarak- rakamlarla ifade edilmeyecek derecede çoktan ödemiş bulunmaktayız. Ahlâk ve maneviyatından koparılarak, İslâmdan uzaklaştırılan ve bu sûretle ebedî hayatı mahvedilen onbinlerce genç, hep bu garblılaşmanın uğrunda hebâ edilmiş değil midir? Ya yırtılan hayâ perdeleri, iffet ve ismetler, binbir buhrana sevkedilerek târûmar edilen âile ocakları ve daha saymakla bitmeyecek ziyan hep bu batılılaşmadan doğan zarar hanesine kaydedilmiş değilmidir?!.

Uzun söze ne hâcet; AET Türkiye için bir «çıkmaz sokak» tır. Türkiye batıcıların ihânete varan gafletlerine rağmen bu sakîm yoldan muhakkak dönecektir. Zira artık imanlı evlâtları her davayı İslâmiyet kıstası ile halletmek üzere idâreye ortak olmuş ve ağırlıklarını -cümle âleme- kabul ettirmek dirâyetini göstermişlerdir.

Veyl; tarihten ve milletten korkmayanlara!,.

Kadir Mısıroğlu

UKAZ Dağıtım

Vilâyet Han
Kat: 2 No: 204
Tel: 26 38 96
Cağaloğlu
İSTANBUL

«ANA BÂYİ»LER ARANIYOR

- **Sebil gazetesi UKAZ Dağıtım vasıtasıyla kısa zamanda hemen hemen yurdumuzun en ufak nahiyesine kadar girmeye başlamıştır. Sebil'i okuyucusuna ulaştırmak için UKAZ'a yapılan müracaatlar devam etmektedir. Ve her müracaat derhal kabûl olunarak değerlendirilmektedir.**
- **Ancak, dağıtım mes'elemizde şehir merkezlerindeki satışların kifâyetsiz olduğu anlaşılmıştır. Bu sebeple, her şehrimizde (Ankara, İstanbul, İzmir, Konya, Kayseri, Elâzığ, Bursa, Malatya dışında) Sebil'i UKAZ Dağıtım'dan taleb ederek, toptan 3,50 kuruşa alıp, şehir içindeki gazete bayileri veya kitabevlerine 4 liradan devrederek dağıtımını yapacak «ANA BÂYİ»lere ihtiyaç bulunmaktadır. Acele telgrafla müracaatlarınızı bekliyoruz. Allah cümlemizin yardımcısı olsun.**

UKAZ'ın teşekkürü

- **Davetimize katılarak bize teveccüh gösteren, Sebil abone, okuyucu ve bayilerimize, İslâmcı gençlik teşekküllerine teşekkürlerimizi arz ederiz.**
- **Dağıtımını yaptığımız Sebil'in 53. sayısı elimizde kalmamış, pek çok talebi karşılayamamak gibi bir vaziyet ortaya çıkmıştır. Talebler sıraya konulmuştur; iadeler olduğu takdirde imkân nisbetinde ve talep sırasına göre karşılanacaktır.**
- **Bu arada, gazetenin baskısı artırılmış ve 54. sayı itibariyle bütün müracaatlara Sebil tevzi olunmuştur. Selâm ve hürmetlerimizle.**

Sebil

herşey hak için
Haftalık tarafsız siyasî edebî tarihî gazete
Yıl: 2 SAYI: 56 BEŞ LİRA
Başyazarı ve Mes'ul Md. KADIR MISIROĞLU
Umumî Neşriyat Md.: Yılmaz YALÇINER
İDAREHÂNE: Vilâyet Hanı Kat: 3
No: 204 — İstanbul Tel: 26 38 96
BONE: Yıllık 200 TL. 6 aylık 100 TL.
Posta Çeki Nu: 97446
Dizgi: Sebil Mat. Baskı: Fazilet Mat.

Sebil

Everything
Devoted to the Truth (HAQQ)
An independent Muslim, Historical,
Political and Literary Weekly
P. O. BOX 808 İstanbul/TURKEY
Representative of Germany
A. RÜŞTÜ BANAZ — HASAN DAMAR
33 Braunschweig Ekbert Str: 24
Postscheckconto Nr. 37938 — 300 Hannover
Telefon: 0531 - 85033